

MAREC 1953

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Duh posta /P.Čdilo/ stran 65 - Nadpastirju ob sedemdesetletnici, pesem (K.S.) stran 66 - Pozdrav (Rev. Franc Koretič) stran 67 - Na križu postelje, (P.K.) stran 71 - Spoved, pesem (P. Bazilij), stran 72 - Si tudi ti med njimi? (P.M.) stran 73 - Sedem poti do svetništva, stran 75 - Skozi viharje gre moja pot... (P. Rudolf) stran 75 - Po kraljestvu križa, stran 76 - Okornov Jaka piše domov... stran 80 - Baraga uči, Slomšek govori (Priredil p.Čdilo) stran 82 - Začetek našega veselja (P. Miršek) stran 84 - Vitez naše ljube Gospe (Prev. P.Čdilo) stran 87 - Nove odredbe o evharističnem postu (P. Robert), stran 89 - Naš škof, stran 91 - Lemontski odmevi, stran 92 - Kramljanje na zapečku,

Urejajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČISKANI

v Združenih državah ameriških

St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494

Editor: Fr. Basil Valentin OFM

Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,

Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem semenišču pripravljajo na duhovniški poklic. Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska družina dnevno spominja pri molitvah.

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross. - Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

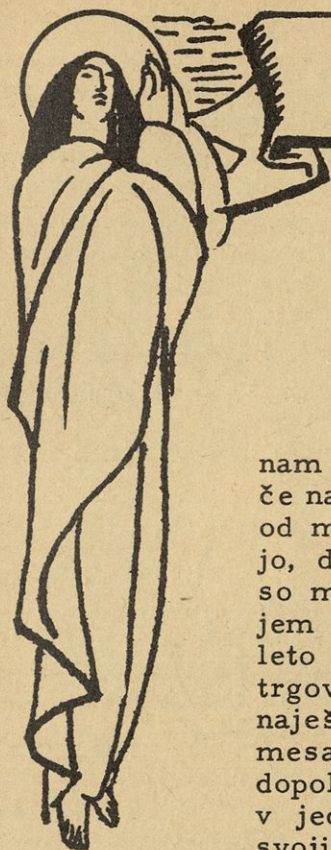
DRAGI ROJAKI! O čem pa bi se naj pomenili danes? Marec je mesec duhovniških in redovniških poklicev, kaj ko bi to vzeli za predmet razgovora!

Takole je: Svet ve toliko povedati o duhovnikih in redovnikih. Največ laži. Ko sem odhajal v samostan, mi je sošolec dejal: "Zdaj si pa terno zadel! Delati ti ne bo treba in dobro boš jedel!" Hm! Povabil sem ga s seboj, saj sem ga poznal, da ni ravno med pridnimi za delo in vselej rad cedi slino po izbranih jedeh. Ko bi ga slišali, kako se je branil! Še njegovi somišljeniki so se mu smejali...

Mislím, da je več takih patronov po svetu, tudi očetov in mater. Ko pa se njihov sin ali hčerka odloči za ta poklic, je pa ogenj v hiši: jeza in jok in očitane nevhvaležnosti... dokler fantu ali dekletu ne uničijo semena poklica, ki ga je sam Gospod žetve zasejal v mlado dušo. Kje pa je zdaj "bingo življenja"? Zdaj naenkrat vidijo samo trnje in ostro kamenje na poti, ki si jo je izbral sin ali hči. Največ je seveda samoljubja. Kaj res misliš, da se te bo otrok vedno držal za krilo? Braniš se darovati ga Bogu, po Tvoji krivdi bo zapravlil vzvišeni poklic. Morda se bo za to obrnil na drugo stran in bo staršem vse življenje v žalost. Ali pa bodo še po dolgih letih slišali njegove očitke, da so mu oni zapravili srečo...

Resnica je tale: same rožice ne cve-to nikjer, tudi v našem poklicu ne. Toda prav v trnju najde sleherni človek lahko največjo srečo, ki je na pokvečenem svetu ni mogoče najti, Gospod pa je z njo na moč radodaren. Kdor to razume, bo svojim otrokom z molitvijo pomagal preko prvih težav in svojega sina sam pospremil v semenišče ali samostan. Čast hiši, iz katere se je kdo posvetil Bogu!

Morda imaš sina ali poznaš koga, ki hodi v High School ali pa bo začel letos hoditi. Če ima veselje do duhovniškega poklica, zakaj bi ne pisal v Lemont, da mu sami omogočimo študije? Če bo čez nekaj let še teh misli, bo sprejel Frančiškovo obleko. In povem Ti: srečen bol Urednik

AVE MARIA

Marec 1953 - Leto XLV

Duh posta

V

duhu pokore vzemimo to drobtino posta, ki nam ga sveta Cerkev nalaga in priporoča. Kar le mogoče natančno razločujmo pritrgovanje priredi in pa zdržek od mesa. Nekateri tega še zdaj ne razločujejo in mislijo, da je post samo to, če mesa ne ješ. Celo glede tega so mnogi v zmoti in pravijo: "Ker sem star, lahko vedno jem meso!" Ni res! Ko boš dopolnil devetinpdeseto leto in boš stopil v šestdesetega, se ti ni treba več pritrgovati v jedi. Lahko se na postni dan večkrat do sitega naješ, toda ne mesa. Pa četudi si star že tri sto let - mesa na postne dni ne smeš jesti. Do devetinpdesetega dopolnjenega leta pa si moramo v dneh pritrgovanja tudi v jedi pritrirati, če nimamo za to olajšanja, ki ga daje svojim vernikom iz tehtnih razlogov cerkvena oblast.

Sicer pa post ni samo to, da si pritrgujemo pri hrani in se zdržimo mesnih jedi. Post je premagovanje sebe in tak post nam nalaga - hočemo ali nočemo - vse naše življenje. Vse naše pridno, pošteno in naporno delo zahteva od nas mnogo premagovanja. Kdor pa svojemu poklicnemu delu še kaj doda, da "ne dela samo, kar velewa mu stan: kar more, to mož je storiti dolžan": za svojo družino, za bolnike, za onemogle, za brezdomce, za človeka, ki je v stiski... - tak še zlasti živi v duhu posta. Zna si marsičemu odreči iz ljubezni do bližnjega.

Duh posta je nujno potreben v družinskem ter sploh v vsakem skupnem delu in življenju. "Drug drugega bremena nosite!" velewa sveti Pavel. Za sleherno skupno življenje je treba mnogo mnogo premagovanja, potrpljenja in žrtev v resnični medsebojni ljubezni. Brez tega posta vlada v človeški družbi zavist, samogoltnost, sovraštvo in škodoželjnost.

Duh posta mora biti v naših srcih, če hočemo premagati meseno poželenje, ki je naša človeška dediščina. Ta poganja že v otroku v najrazličnejših oblikah: v lenobi, trmi, upornosti, tatvini, laži. Ker pravi pregovor, da iz malega raste veliko, je tudi otroku in vsem mladim ljudem treba mnogo duha posta. Le tako zaduše takoj v začetku v sebi ves plevel strasti, sicer bodo sebi in bližnjemu v veliko nesrečo.

V tem duhu preživimo štiridesetdanski post, da nam bo v dušni in tudi telesni blagor.

Kdor pa noče razumeti duha posta, naj se prestraši Judeževe poti! Učenik ga je povabil in sprejel med svoje. Celo odlikoval ga je s tem, da ga je postavil za oskrbnika skromne miloščine, ki so jo dajali dobri ljudje Gospodu in Njegovim učencem. V Judežu pa je tlela strast po denarju.

"Bil je tat," pravi o njem sveto pismo. Izmikal je revne cente revnih darovalcev. Strast, ki je ni krotil, ni ostala le pri centih. Zahotelo se mu je srebrnikov in zlatnikov. Tako je dozorel v njem sklep prave kapitalistične duše: "Za denar vse! Tudi svojega Učenika in Gospoda prodam!..." Ne Kristusova ljubezen in ne spoznanje, da Gospod dobro ve za njegovo ostudno namero, nič ga ni ustavilo. Postal je plen neukročene strasti - izdal je božjega Sina. Prodal Ga je za sramotno ceno, ki je bila določena za sužnja. Tako strašna hudobija je to, da je človek kar ne more razumeti: skrivnost vse hudobije.

In vendar je dandanes toliko Judežev tudi med nami...

Zato pa: umejmo duha posta! Brez njega je iskreno krščanska pot skozi življenje nemogoča.

P.Odiło OFM

Gorje, če bi ga ne imeli!
V najbolj temno pogubo
bi blazno drveli...

Tako pa imamo pastirja.
Sredi med nami stoji
in moli in molči in govori.

V polnosti življenjske sile
dviga v blagoslov roke
in zaskrbljeno mu oči drhte.

Nadpastirju

škofu Gregoriju ROŽMANU
ob sedemdesetletnici

Zdaj ko se črni valovi pode
prek krvavega neba,
zdaj ko narod namaka kruh v solze
in so razpaljene vse sile pekla:

Kako nam je treba vodnika
moža, ki nas kakor Mojzes
popelje skozi valove morja
v svobodo božjih otrok,
v resnično ljubezen,
tja, kjer biva Bog
in Njegova pravica.

Imamo Arona - duhovnika,
ki dviga h Gospodu roke
in kliče blagoslov
na zbegane ovce.

Molimo!
Ti, Gospod, nam ga ohrani
skozi težke, bridke dni,
da nam naše duše dviga,
da nas svari in prav uči,
da nam duše brani
pred zlobo krvave noči. Amen.

K. S.

spuščati skozi otroške prstke jagode molka, obenem pa počasi izgovarjati preproste a vzvišene besede očenaša in zdravamarije. Je pa angelov pozdrav prav tako vpleten tudi v spomine na domače kraje, kjer smo ob večernem zvonjenju molili angelovo češčenje in pri prelepih šmarnicah z navdušenjem peli: "Ave Marija... Tako te pozdravljajo naše planine,

Rt. Rev. Franc
KORETIČ

Na praznik Marijinega oznanjenja beremo: "V šestem mesecu pa je bil angel Gabrijel od Boga poslan v galilejsko mesto, ki se imenuje Nazaret, k devici, zaročeni možu, ki mu je bilo ime Jožef, in devici je bilo ime Marija. Ko je prišel angel k njej, je rekel: "Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena ti med ženami." Pri teh besedah se je prestrašila in je razmišljala, kaj naj pomeni ta pozdrav" (Lk 1, 26-29).

Ko je Marija sprejela čast in žrtev Matere božje, je angel odšel. Njegov pozdrav pa je ostal na zemlji. Kot kristalnočist studenček je začel izvirati v Nazaretu, ki pa postaja vedno glasnejši in močnejši, čim dalje teče skozi stoletja, in se bo kot valujoče morje nenehno ponavljal vso večnost. Resnično, Marija ni brez vzroka razmišljala, kaj naj ta pozdrav pomeni.

Tudi v vse naše spomine je vpleten ta angelov pozdrav. Že v spomine prvih otroških let. Takrat so nas neizkušene - kot je rekel Pij XII. - naše matere s potrpežljivostjo učile počasi

tako te pozdravljajo naše doline... Marija, kako si nam draga..." Pa tudi v tujini prav gotovo več kot enkrat na dan izgovorimo: "Zdrava Marija..."

Pa ne samo Marijo, tudi med seboj se pozdravljamo. Še kot fantičku mi je mati naročala: "Ko greš mimo orača ali žanjic na njivi, moraš vedno reči: Bog daj srečo! - In sosedovim, če so pri jedi: Bog blagoslovi!" Srečaš znanca ali prijatelja iz domače dežele, pa ga "po naše" pozdraviš: "Dober dan! Kako je kaj? Kam pa greš?" Ob slovesu si sežemo v roke: "Z Bogom! Pa še domače prav lepo pozdravi!" Napišemo pismo in ga le redkokdaj končamo drugače, kot s prijaznim: "Prav lepo Te pozdravlja vdani..."

Tako in podobno si izmenjavamo pozdrave iz dneva v dan. Vprašanje pa je, ali smo že tudi mi kdaj razmišljali, kot je razmišljala Marija: kaj naj ta pozdrav pomeni.

Iskren pozdrav ima lep pomen in globoko vsebino. Je znamenje vdanosti in ljubezni, je izraz naklonjenosti, prijateljstva in spoštovanja. S tem, da nekoga prijazno pozdravimo, mu pokažemo svoje veselje, da smo se sešli z njim; želimo mu srečo, mir in vse dobro. Pozdravljeni začuti naš pozdrav kot prijetni vonj na-

geljna, ki mu zadehti prav iz srca. Zlasti v tujini mu kar polajša domotožje. Ni pretirano, če rečem:

Če si kot berač brez vsega
in žalost ti na dušo lega -
kaj hitro boš bogat, ozdravljen,
ko slišal sladko boš besedo:
"Dobrodošel mi, pozdravljen!"

Angelov pozdrav Mariji pa ima še lepši pomen in še globlji smisel. Kako ne, saj ga je izrekel po naročilu in v imenu Boga samega. Nikjer ne beremo, da bi bil Bog poslal k človeku angela z naročilom, naj ga pozdravi. Edino pri Mariji je to storil. Od kod to izredno počeščenje Marije? Od tod, ker je Marija edinstvena Žena, med vsemi Adamovimi otroci edina od prvega trenutka vsa lepa in čista ter se njenega brezmadežnega Srca ni nikdar dotaknila niti senca greha. Ona sama pa pri vseh teh odlikah ni hotela biti nič drugega, kot le ponižna dekla Gospodova. In Gospod se je ozrl na nizkost svoje dekle in jo videl vredno božjega pozdrava. Pozdrav, ki ga je Bog naročil za Marijo, ni nič drugega, kot zunanji izraz božje ljubezni do tega najlepšega dela Njegove stvaritvene roke.

Zdi se, kot bi Bog z angelovim pozdravom hotel tudi nas učiti pozdravljati Marijo. In Cerkev je ta migljaj razumela in sestavila ter odobrila kar celo vrsto lepih pozdravnih molitev k Mariji. Ni človeka na zemlji in svetnika v nebesih, ki bi bil tolikokrat pozdravljen, kot je iz dneva v dan pozdravljena Marija. Tudi mi ji pošiljamo kar naprej pozdrave iz tega na oni svet, kamor je bila na angelskih perotih vzeta z dušo in telesom.

Angelski pozdrav je bil torej izraz božje ljubezni do Marije; zato naj bo zdravamarija izraz naše ljubezni do božje in naše Matere. Kdor torej hoče Marijo prav častiti, se mora predvsem naučiti pozdravljati jo s pre-

mislekom in pobožno. "Zdrava Marija..." ne sme biti le žebranje naših ustnic, temveč resnični pozdrav v najlepšem pomenu besede. Vsa naša vdanost in ljubezen, vse naše zaupanje do Marije naj izzveni iz njega!

Prijatelja pozdravimo posebno ljubeznivo takrat, ko se z njim srečamo, ko ga gledamo iz oči v oči in skozi oči v dušo. Če hočemo torej res iskreno in ljubeznivo pozdraviti Marijo, se moramo srečati tudi z njo, ji gledati v njen mili obraz, v njene milostljive oči. Kakor so jo nekateri izbrani svetniki in trije fatimski otroci gledali telesno, jo gledamo mi z veseljem v duhu, kako se smehljaše sklanja k nam in gleda skozi naše oči kakor skozi okenca v našo dušo, v naše skrbi in naš mir, v naše radosti in bridkosti. Kdor se navadi tako pozdravljati Marijo, da položi v vsako zdravamarijo svoje srce, svojo dušo in z njo svojo vdanost, ljubezen in zaupanje, prav gotovo duhovno raste. Kako bi tudi ne, ko pa žarki njenega brezmadežnega Srca vedno bolj objemajo in ogrevajo njegovo ubogo človeško srce. Pod blagodejnim vplivom teh žarkov se pa ublažijo naše bolečine, se razcveto naše radosti, uspevajo krščanske čednosti, struena zel grešnih strasti pa se počasi suši. - Res, kdor Marijo pogosto in iskreno pozdravlja, postane kmalu drug, boljši človek.

S pozdravom "Zdrava, milosti polna!" se je pričela za človeštvo nova doba. Odrešenje se je približalo, božje zakladnice milosti in blagoslova in sreče so se začele odpirati. Po Mariji se je Bog milostno ozrl na vse ljudi in jih prijazno nagovoril, to se pravi: pozdravil. Po Mariji smo tudi ljudje postali pozdrava vredni. Ne bo več dolgo, ko bodo smeli z veseljem reči: "Poglejte, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in smo otroci božji" (1 Jan 3, 1). Svojim otrokom pa naroča Oče, naj se kot

bratje in sestre ljubijo med seboj. Vidni znak te bratske ljubezni in spoštovanja pa je iskreno medsebojno pozdravljanje. Kako lepo se prepletata med seboj naravni in nadnaravni red! Iskren, prijazen pozdrav je torej nekak odsvit angelovega pozdrava Mariji.

In res se kmalu potem, ko je angel odšel, prične sveto in pomembno pozdravljanje božjih otrok med seboj. Kar je Bog po angelu storil Mariji, to je takoj nato Marija storila ljudem. Vstala je in šla v gore, v mesto na Judovem. Vstopila je v hišo Zaharijevo in pozdravila Elizabeto. Ta njen pozdrav je imel čudovito moč. Ko ga je Elizabeta slišala, je dete poskočilo v njenem telesu; in napolnjena s svetim Duhom je z močnim glasom nadaljevala angelov pozdrav: "Blagoslovljena ti med ženami in blagoslovljen sad tvojega telesa!" (Lk 1, 43) Kdaj sta se dva človeka pozdravila bolj pristrčno, kot je pozdravila Marija priletno Elizabeto in ta svojo veliko mlajšo sorodnico? Lepše Bog res ni mogel pokazati, da je pozdrav nekaj lepega in svetega, kot je pokazal na ta način, da je pričel svoje bivanje med človeškimi otroci v znamenju pozdrava.

Kakor je pozdravil Jezus svoje apostole prvi večer po vstajenju: "Mir vam bodi!..." (Jan 20, 20), podobno so potem apostoli pozdravljali vernike. Pisma svetega apostola Pavla nam pričajo, s kakim svetim spoštovanjem in ljubeznijo, kako veselo, nežno in res iskreno so se pozdravljali prvi kristjani. Iz vsakega pozdrava jim zveni želja po najvišjem dobrem. "Milost Gospoda Jezusa Kristusa in ljubezen božja in družba svetega Duha z vami vsemi," je pisal Pavel Korinčanom (2Kor 13,13).

O sveti in lepi časi prve krščanske vzajemnosti! To so bili časi, ko so se kristjani na cesti, v stanovanjih, v dvoranah odličnih družin, po dolgih in mračnih hodnikih katakomb šepetaje pozdravljali: "Mir s teboj, brat!... Mir s teboj, sestra!..." Bila je to zlata doba krščanstva, ko je bila ljubezen tako živa in zdrava, da je bila množica vernikov enega srca in duha, da jim je bilo vse skupno in ni bilo ubogega med njimi, da so pogani strme obstali in jih občudovaje hvalili: "Glejte, kako se ljubijo med seboj!" In vsi so bili zelo priljubljeni. (Prim Apd 4, 32-34)

Kako pa je v naših dneh? Slep je, kdor ne vidi, kako krščanska vzajemnost in družabnost gine. Celo najbližji sosedje si postajajo tujci. Saj pravijo, da boš prej našel soseda v kakem pet milj oddaljenem mestu, kakor pa doma poleg hiše. Ljudje se skoraj ne srečavajo več in tudi pozdravljajo ne, temveč dirjajo v avtu eden mimo drugega. Kvečjemu z ro-

Marija obišče Elizabeto / Slikal Dom. Grillandajo/

gom si zatrobijo, beseda ne najde mesta. In to naj bo krščanski pozdrav? Ob nedeljah pridrvi iz ene strani do cerkve eden, iz druge drugi: morda si zamahneta z roko, ali pa še to ne. In tako se podirajo mostovi celo med onimi, ki naj bi bili eno srce in ena duša...

Kaj radi sanjamo o lepših in boljših časih. Pa se motimo, če mislimo, da nam jih bo prinesla moderna "kultura" in "civilizacija". Le dobro drevo rodi dober sad. Boljše čase bodo prinesla edinole boljša, plemenitejša srca. Saj je sreča obljubljena le tistim, ki se boje Boga in polagajo vse svoje veselje v njegove večne zapovedi (Ps 111, 1). Obljubljena je krotkim, miroljubnim in tistim, ki so čistega srca... (Prim. Mt 5, 4-9)

Zdi se mi, da bi k rešitvi socialnega vprašanja veliko pripomoglo iskreno medsebojno pozdravljanje, ki je zunanji izraz prave krščanske vzajemnosti in ljubezni. Iskren pozdrav dela zdravo domačo družbo, ki nam je za ohranitev vere v tujini potrebna. Iskren pozdrav dela ozračje, v katerem se gibljemo in smo, toplo in osvežujoče: pri delu, pri zabavi, na cesti, v restavraciji, na potova-

nju na železnici... In če se po morebitnem nesoglasju vsaj s prijaznim pozdravom razidemo, kako že samo to zrahlja napetost in razdraženost živcev ter pripravi tla za obnovitev sloge. In če bi oni, ki ima srečo in se mu dobro godi, ki ima čast in oblast, da ukazuje, iskreno pozdravil nižjega in sebi podložnega! Kako lepo bi s tem pokazal, da ga smatra za sebi enakovrednega. Oni pa bi z res iskrenim pozdravom od svoje strani pokazal, da se odkrito veseli sreče, ki jo uživa njegov bližnji. Kako bi se že samo s tem zabrisale socialne razlike med ljudmi. Srca bi postala boljša in plemenitejša - po njih pa bi prišli boljši in lepši časi.

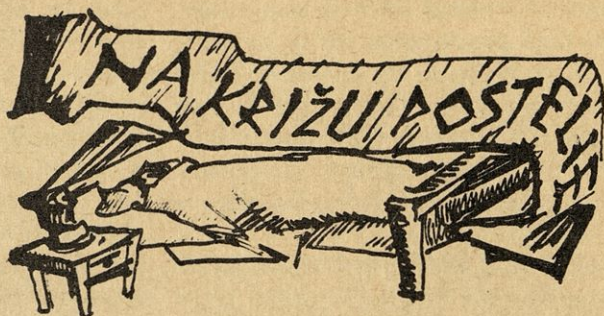
Skoraj bi si upal trditi, da nam je to hotela povedati Marija, ko nas je v Fatimi tako rekoč prosila, naj vzamemo pogostokrat molek v roke in ji petdesetkrat zaporedoma ponovimo pobožno "Zdrava, Marija!..." Iz teh pozdravov naj ji dnevno spletamo šopek rož - rožni venec. "V moje roke je Bog položil usodo sveta," je rekla. "...Končno bo zmagalo moje Srce..."

Da, zmagalo bo! In sicer najprej v srcih in potem - v svetu.

/ Iz šole trpljenja /

P. K.

Najgotovejše, za mnoge najpogostejše in tudi najtežje trpljenje v življenju so razne bolezni. Da je to res, pričajo naše bolnišnice, ki so vedno prenapolnjene in jih nikdar ni dovo lj. To pričajo premnoge hiše, ki imajo bolnika. To priča visoko število zdravnikov in zdravnic, ki so zaposleni dan in noč ter jih je vedno premalo.

Toda ravno bolezni, ki se jih tako bojimo in se jih, zlasti hude bolezni, tako prestrašimo ter neradi sprejmemo in prenašamo, so nam lahko v neizmerni božji blagoslov in korist naši duši.

Naj zato ta mesec predstavimo našim trpinom-bolnikom pomožno učiteljico Kristusove šole trpljenja - sv. Lidvino. Njen zgled naj nas uči, kako nositi bolezen, saj je njo zadela že kot petnajstletno dekle in prenašala jo je dolgih 34 let.

Lidvina je bila rojena v mestu Schiedamu na Holandskem. Kot dekle se je rada hodila drsat in na ledu se ji je zgodila nesreča, ki je imela zanjo tako dalekosežne posledice. Tovarišica se je po nesreči zale teta vanjo in jo podrla. Pri padcu si je zlomila rebro - sicer malenkostna stvar, a ne v našem slučaju. Zlomljeno rebro je ranilo notranje dele telesa in razvile so se gnojne notranje bule. Dekle je dobilo hudo vročino in ponavljalo se je bruhanje, ki jo je vselej silno izmučilo. Bolezen se je razširila v glavo ter povzročala hud glavobol in trganje po zobovju, da ni mogla Lidvina ne ležati in ne sedeti. Pri vsakem najmanjšem premiku je po vsem telesu čutila neznosne bolečine. Ko so se notranje bule odprle in je začelo teči iz njih, se je trpljenje še povečalo. Starši so klicali zdravnika za zdravnikom, dokler niso slišali od poslednjega: hčerina bolezen je

neozdravljiva in je škoda vsakega denarja za zdravnika in zdravila...

Domači so Lidvini z ljubeznijo stregli in ji skušali po najboljših močeh lajšati silno trpljenje. A bolnica je bila skrajno nepotrpežljiva. Z veliko nevoljo je prenašala ta svoj križ, godrnjala, jokala in vzdihovala. Kar ni mogla razumeti, zakaj je ravno njo obiskalo trpljenje. "Moje tovarišice so vse zdrave in se vesele mladosti, le jaz sem tako nesrečna!" so morali domači poslušati sleherni dan. Vsak obisk prijateljic ji je trpljenje le še povečal, da ni trpela le na telesu, temveč tudi duševno.

Tako je preživela tri trpljenja polna neznosna leta. Duhovnik, ki jo je obiskoval in ji prinašal večkrat sveto obhajilo, je ni znal prav potolažiti in pomiriti. Slednjič pa ji je Gospod poslal pobožnega duhovnika. Janez Pot jo je začel pogosto obiskovati in ji govoriti o Kristusovem trpljenju. Vsak dan jo je s svojimi tolažilnimi besedami popeljal v Kristusovo šolo trpljenja. "Sleherni dan misli v svojem trpljenju na kak del Njegovega trpljenja! Pomisli, da si je On svoj križ sam izvolil iz pokorščine do Očeta in da bi nas učil vdano trpeti. Sprejemaj bolečine vdano v božjo voljo, kajti Bog ve, zakaj ti jih je naložil..." ji je govoril.

Dolgo časa je ni mogel pridobiti, da bi tako sprejemala trpljenje v mislih na Jezusovo. Polagoma pa se je Lidvina vedno bolj vživljala v njegov nauk. Začela je pogosto misliti na križanega Zveličarja in se pri Njem učila trpeti. Pri tem je bila iz dneva v dan bolj potrpežljiva. Pri svojih hudih bolečinah jih je primerjala z Gospodovimi in je vselej čutila polajšanje. Končno je od jutra do večera preživljala svoj čas zdru-

žena z Jezusom. Po nekaj letih je svojo nepotrpežljivost tako premagala, da je postala celo vesela in se je Bogu za bolečine vsak dan iz srca zahvaljevala. Godrnjala ni več in vsakdo ji je rad stregel. Celo sama si je želela povečavati bolečine s tem, da je hotela ležati na golih deskah in ne na postelji.

Njen slučaj je z leti postal znan daleč okoli. Celo zdravniki iz drugih dežel so jo hodili obiskovat in proučevati njeno stanje. Seveda zdravila zanj niso imeli nihče in bolezen je šla svojo pot. Slednjič je tudi oslepela in odpovedale so ji roke in noge, da se ni mogla sama niti ganiti. Skrivnostna sreča pa ni nikdar več izginila z njenega obraza, četudi zadnjih sedem let ni niti za trenutek zatisnila oči in je devetnajst let živelale od vsakdanjega sv. obhajila.

Zgled njenega junaškega prenašanja trpljenja je bil tako velik, da so se začeli ob njeni postelji zgrinjati tudi drugi bolniki. Lidvina je spoznala svoje poslanstvo, ki ji ga je Bog dal z boleznijo: učiti tudi druge, kako trpeti, svoje trpljenje pa prenašati iz ljubezni do Boga prav tako za druge. Več bolnikov, ki so se ji priporočili v molitev, je ob njeni postelji čudežno ozdravelo.

Pred svojo smrtjo je morala še skozi

novi in težki preizkušnji. Župnija je dobila župnika, ki je bil posvetnega duha in ni hotel verjeti njeni pobožnosti. Imenoval jo je "hudičevko" in ji ni hotel prinašati svetega obhajila. Šel je tako daleč, da je v cerkvi pozval vernike, naj molijo zanj, ker je obsedena od hudega duha. Boj proti ubogi trpinkinji je končno ustavila Cerkev, ki je celo stvar preiskala in spoznala dekletovo nedolžnost.

Slednjič se je po 34 letih približal konec Lidvininega trpljenja. Umrli je na veliki teden 1433. Takoj po blaženi smrti jo je ljudstvo začelo častiti kot svetnico. Sveta Cerkev je njeno življenje temeljito preiskala, potrdila njeno češčenje in jo proglasila za svetnico. Lidvinino življenje je lepo opisal znani Tomaž Kempčan, ki je spisal tako priljubljeno knjigo "Hoja za Kristusom".

Sv. trpinka Lidvina je gotovo dobra pomožna učiteljica Kristusove šole trpljenja. Njen nauk bolnikom je tale: Združuj svoje trpljenje v boleznih z Jezusovim trpljenjem! Če drugikrat ne, se vsaj v hudih bolečinah živo zamisli v trpečega križanega Gospoda in primerjaj svoje trpljenje z Njegovim. To ti bo bolečine olajšalo in te napravilo potrpežljivega in Bogu vdanega.

Spoved

Nevidna roka list obrača moj
v življenja knjigi. Prsti drgetajo
in dolge sence njihove nocoj
po preperelih listih se igrajo.

Srebrna solza se zalesketa
med vrstami skrivnosti rokopisa.
Po listu zdrkne na umita tla
kjer še pozna se - čuj! - krvava lisa...

In roka posvečena strga list
iz knjige večne mojega življenja:
zmečka ga, vrže proč - in jaz sem čist.
Na novo stran napiše: Dan vstajenja.

P. Bazilij OFM

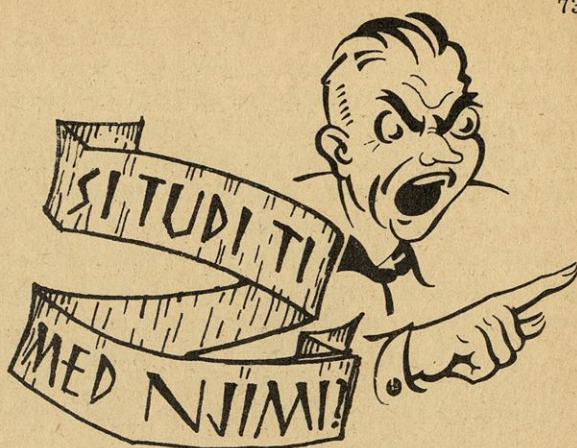

Zvezda ni zvezdi enaka. Noben človek ni drugemu enak. So mirni ljudje, so kričavi ljudje. Ljudje, ki svetijo, ljudje, ki se zavijajo v temo. Imamo dobre ljudi, ki bi vsakega radi razveselili in osrečili. Pa tudi surove ljudi, ki bi radi zadušili vsak plamenček veselja pri drugih. Srečujemo ljudi, ki vedno vidijo le lepo pri bližnjem in bi radi vse, kar je nelepega, spregledali. Srečaš pa druge, ki vse, kar je dobrega in hvalevrednega na bližnjem, enostavno ne vidijo ali pa zmanjšujejo; kar pa je manj hvalevredno in napačno, nosijo na dan in povečujejo. Vse hočejo najbolje vedeti, vse hočejo bolje napraviti. Vse bi radi postavili pred strogi sodni stol svoje vseprekašajoče vednosti in pa zmožnosti. In nihče ne ve, koliko taki vseznalci lahko grešijo v enem samem dnevu proti ljubezni. Vsepovsod sitnarijo, prav vse kritizirajo in obgodrnjajo, vse bi radi reformirali in popravljali.

Znani dominikanski pater Albert Weiss piše: "Ena najbolj gnusnih besed je besedica TODA. Če nam Bog pošlje križ, pa naj bo še tako zaslužen in lahek, na njem ne moremo sicer nič spremeniti. Vendar si enega ne pustimo odvzeti, da namreč rečemo:

"Zdaj pa menda že vem imena vseh sosedov..." si misli mala. Je tudi pri vas tako?

P. M.

TODA. Ko čujemo o kom dobro govorjenje, smo lahko prepričani, da se bo kmalu glasilo: Lepo je to - TODA... Če kdo pove svojo sodbo, izrazi svoje prepričanje, proti kateremu nimamo niti najmanjšega ugovora, se vendar ne moremo zadržati, da ne bi pripomnili: Da, je že res, TODA... Dobimo ukaz, ki bi ga v danih okoliščinah tudi sami dali; vse nič ne pomaga, zopet moramo odgovoriti: Je že prav, TODA... - Vedno in povsod ta ostudna beseda boleznega dlakocepstva, boleznega mrmranja in boleznega upornosti. Prav nič utemeljenega ne moremo reči proti, tudi nič resnega si ne upamo delati proti, sami ne vemo nič boljšega postaviti na mesto, toda ne moremo si kaj, da ne bi s tem izrazom pokazali svoje nezadovoljnosti."

Vseznaštvo je posebno veliko pri ljudeh, ki jim manjka velikih idealov in širšega obzorja; ki niso nikdar kaj velikega izvršili; ki vsakega in vse bolje poznajo kot sami sebe, svoj neizmerni napuh, majhne zmožnosti in pičlo znanje. Modrihe često izhajajo iz majhnih in malenkostnih razmer, v katerih se premnogi brigajo za vse, kar jih nič ne briga. Na nobenem človeku ne puste niti enega lasu pri miru; na nobenem delu, pa naj je še tako veliko, ne najdejo prav nič dobrega. S strupenimi besedami in puščicami

merijo na najlepše sadove bližnjega. Vseznali so sitne in črnoglede narave. Ljudje noči in teme. Grobarji resničnega veselja in mirnega sožitja. V njih družbi zamre vsaka veselost in dobrodušnost, vsaka dobrohotnost in ljubeznivost - kakor veselo in mirno plamteči plamenčki oltarnih sveč v hipu zamrejo in se zadušijo pod cerkovnikovim kajfežem.

Ne da se povedati, koliko dobrega in lepega ovirajo in celo uničijo ne-ljubeznivosti godrnjačev in 'modrijanov'. Bogve, koliko plašnim in preprostim ljudem ugrabijo neodpušljivi grehi jezika hudobnih kritikastov vso dobro voljo, ves pogum, ves idealizem! Kritizirati, strogo presojsati in sovražno obsojati ni prav nič težkega. To zna skoraj vsakdo. Da pa kdo stori bolje, se zahteva nemalo razuma, volje in spretnosti. Kako neizrečeno žalostno je, če najdemo take vseznale na vseh potih in krajih, celo na cerkvenem pragu!

Če smo odkritosrčni do sebe, moramo priznati, da tudi sami nismo popolnoma brez te napake, brez ne-ljubeznivega mrmranja. Če hočemo ta plevel čisto uničiti, ga ne smemo samo posekati, ampak ga moramo poskusiti izrvati s koreninami vred z vrta naše duše. Zelo različne so korenine sovražnega, pretiranega in krivičnega kriticizma. Mnogoteri so izviri, iz katerih teče njegova kalna voda: samozadovoljstvo, napuh, domišljavost, ošabnost, častihlepnost, samoljubje, obvratnost, jeza, mržnja, muhavost. Pa tudi strah, da bi bili drugi priljubljeni, da bi prišli naprej. Še posebej hudobni in ostudni pa so starši mrmranja: ljubosumje se imenuje oče, materi pa je ime nevoščljivost. In njegova sestra tudi nima lepega imena: imenuje se škodoželjnost.

Kalni in nečisti izviri bruhajo kalno in nečisto vodo. Kakršni so starši, takšni so otroci. Iti moramo za čistimi in jasnimi viri in voda bo

kristalna ter dobra.

Iz čistih virov dobrote in nesebične ljubezni morajo prihajati naše sodbe o bližnjem, o njegovem delovanju in nehanju. Ne iz zastrupljenih virov nevoščljivosti in ljubosumnosti. Strasti meglijo pogled in kalijo sodbo, delajo našo govorico osorno, trdo in brezsrčno. So kakor zoprni in divji plevel, ki preraste in zaduši prav vse žlahtne rastline okoli sebe. Nevoščljivost, ljubosumnost, častihlepnost in domišljavost hočejo škodovati, podirati, vzeti pogum in uničevati. Dobrohotna in ponižna ljubezen pa dela sodbo plemenito in pravično, resnično in usmiljeno. Napravlja našo govorjenje krotko in milo. Ljubezen hoče koristiti, graditi, opogumljati in razveseljevati. Neusmiljena kritika ovira, mori in duši. Ljubezni polno grajanje pa spodbuja k novemu in boljšemu delovanju. Dobrohotna in brezsrčna kritika si stojita v nasprotju kot mili, poživljajoči sončni žarki in huda slana, ki zamori življenje vseh nežnih in mladih rastlin; kot dobrodejen dež in vse uničujoča toča.

Razjarjeni roj podivjanih čebel lahko usmrti najmočnejšega človeka in najbolj divjo žival. Iz nevoščljivosti in ljubosumja porojeno čustvo, da kdo vse najboljše ve in zna, lahko uniči najsijajnejša in najbolj cvetoča dela in podvige. Brezsrčna kritika premore do smrti izmučiti najplemenitejše in najsposobnejše ljudi, da polni žalosti, čemernosti in obupanosti postanejo nedelavni in zapuščeni, da obupajo nad seboj in svojimi ideali ter odrečejo vsako tako dragoceno sodelovanje.

Brez miru in počitka hočemo zato stremeti za ponižnostjo, resnico, krotkostjo in ljubeznijo v mišljenju, govorjenju in delovanju. Le tako bomo počasi ukrotili mike zavisti in ljubosumnosti ter se polagoma naučili tudi umetnosti: mirno, zmerno, nepristransko, pravično, dobrohotno in ljubeznivo soditi o ljudeh in njih delih.

Dajmo zadnjo besedo že omenjenemu patru Weissu. V znani knjigi "Življenja umetnost" piše: "Zelo malo ljudi ima samoljubje tako v svoji oblasti, da slutijo, kako se dajo v svojih prepričanjih - tudi v takozvanih znanstvenih - in v svojih sodbah glede oseb ter njih delovanju vplivati od naklonjenosti in odvratnosti, od svojih želja in bojazni, kratko: od lastnega jaz-a."

Edino en človek je zmožen, da nepristransko sodi, in ta je oni, ki je v sebi premagal egoizem ali se vsaj trudi, da bi ga zatrl. Kolikor samoljubja, toliko pristranosti! In tudi nasprotno: toliko stvarnosti, kolikor osvobojenja od predsodkov, kolikor napredka v zatiranju samoljubja. Človeka, ki zna popolnoma nepristransko soditi, skoraj smemo častiti kot pol-svetnika."

Sedem poti do svetništva

Beri duhovne knjige!

Daj svojemu bližnjemu kos kruha, pa tudi kos potice!

Zaupaj božji previdnosti kot dete zaupa svoji materi!

Vedno misli, da je vsak človek boljši od tebe!

Ljubi Boga tako, da vsak dan poželiš Njegovo navzočnost
v sebi - v svetem obhajilu!

Bodi brat, bodi sestra vsakemu človeku na svetu!

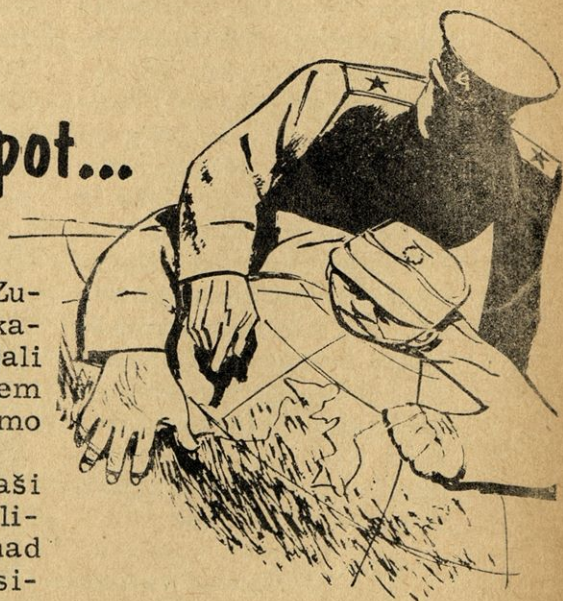
Vsak dan zmoži sveti rožni venec po namenu svetovnega misijona!

Skozi viharje gre moja pot...

Šli smo: pred menoj eden, za menoj dva. Zunanaj sem v medli luči leščerbe opazil tri premikajoče se postave somisijonarjev, ki so tudi odhajali v spremstvu "tovarišev". Vsaj ne bom sam, sem si dejal in korak je postal lažji. Kam neki gremo in kaj nameravajo z nami?

Zavili smo v hrib. Vse je bilo tiho, le naši koraki so odmevali in žvenket orožja straž si slišal po vseh vrtnih poteh. Koliko jih je prišlo nad nas! Pot nas je vodila mimo dispanzerja in misijonskega nekdanjega šolskega poslopja. Peljali so nas k sestrski hiši. "V kapelo!" se je glasilo povelje in odvlekli so nas skozi vrata.

V kapelici je bila zbrana vsa naša misijonska družina. Predstojnik misijona je klečal spredaj na desni, redovni predstojnik na levi. Sam sem se postavil pri obhajilni mizi. V ozadju so bile sestre z gručo prestrašenih deklet, katere so

Nadaljujemo strani iz dnevnika izgnanega kitajskega misijonarja p. Rudolfa Pifka OFM. Opisuje noč dne 7. marca 1951., ko so ga komunisti zbudili sredi noči in je moral z njimi.

Znano amerikansko žurnalistko Elzo Maxwell je nekoč vprašala ena izmed prijateljic, kaj je njena skrivnost, da ima hišo vedno polno obiskovalcev. Njen odgovor je bil preprost stavek, ki pa nam pove zlato resnico. Tole je odgovorila: "Zadostuje, da vsakega gosta sprejemem s prijaznim 'Vendar enkrat!', ko pa gost vstane za odhod, mu porečem: 'Že?...'. To je vsa moja umetnost."

Topla beseda odpira vrata do slehernega srca. Če dodamo temu še božjo zapoved ljubezni do bližnjega ter smo do bližnjega ljubeznivi zaradi nje, si pri tem tudi lahko marsikaj pridobimo za nebesa.

V USA imamo več kot 350 mest, ki se imenujejo po različnih svetnikih. Njih vrsta se začenja z vlemesti kot San Francisco (po svetem Frančišku Asiškem) St. Louis, San Antonio, St. Paul... pa do mestec

že sinoči takole zbudili iz spanja.

"Naikuan!" je poklical šef policije redovnega predstojnika, p. Celestina Nardona. Izročil mu je uradno listino z velikimi pečati. Roke so se mu tresle, ko jo je bral. Nato je morala sestra domačinka še glasno prebrati nalog vlade: Okrajna narodna vlada zahteva takojšnjo aretacijo tujezemca Naikuana zaradi veleizdaje in protivladnega delovanja... Tako nekako se je glasil nalog "ljudske" vlade. Nato sta pristopila dva vojaka s strojnima puškama in p. Celestina odvedla v tiho noč: v ječo, mučenje in zasramovanje - v zahvalo za dolgoletno nesebično delo med kitajskim ljudstvom...

Onemeli smo. Kakor izgleda, je prišla ura, ko bo treba izpričati naše poslanstvo. "Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje..." mi je zvenelo v ušesih. Zdaj bomo na vrsti drugi. O, Bog, odpusti mi, če sem se včasih premalo žrtvoval za svojo čredo in Tvoje kraljestvo! Marija, pomagaj nam do zadnjega diha!...

V teh mislih sem skoraj preslišal nalog, ki so ga prebrali. Mudil sem se pri množici postreljenih, ki so bili v zadnjih dneh postavljeni pred puške za mestnim obzidjem. Poslednji so še večeraj ležali tam in psi so trgali mučeniška telesa. Morda bodo jutri dragi kristjani našli tam tudi nas... Naj bi moja žrtev ne bila zastonj, naj bi bila v blagoslov in uresničenje naših načrtov - samostojne slovenske frančiškanske misijonske pokrajine!

Tu so ono noč zbrali vse misijonarje in odvedli p. Celestina

Sestrška hiša /zunanost in notranji hodnik/ postaje Yungchow

"Lu-ton-fu!" so poklicali tudi moje ime. V spremstvu šefa policije in dveh vojakov sem odšel iz kapele. Pripravljen sem bil na vse - toda ni bila volja božja. Vodili so me nazaj v misijonsko hišo. Moral sem jim pokazati prav vse kote, odpirati vrata, razdirati stene... Tako temeljito še niso preiskali naših sob, kuhinje, zakristije, podtrešja... Vsako omaro, vsak predal, vsak zaboj so odprli. Sleherni najmanjši papirček je pritegnil nase njihovo pozornost. Vsak košček kovine je vzbudil zanimanje; mogel bi predstavljati vsaj kakšen del radijske oddajne postaje. Na vsak način bi radi našli kak dokaz naše zarote proti vladi, a zaman. Plena, ki so ga pričakovali, ni bilo.

Šele okrog četrte ure zjutraj so jezni odšli, jaz pa sem truden zaspal v mislih na sobrata - predstojnika v verigah...

Dne 11. decembra 1951. - "Šen-fu, koze so zopet na vrtu!" sta nas klicala deklet Ljuhua in fantiček Heihei, ki sta nam vedno rada priskočila na pomoč s svojimi poročili. Nesrečne koze! Bog nam jih je menda pri vseh težavah poslal prav za preizkušanje naše potrpežljivosti.

Somisijonar Jožef se je že zapodil po hribu proti vrtu, kot bi mu gorelo za petami. Bradati vodnik kozje družine pa je že dobro poznal patrove korake in je z glasnim "Meeeeee!..." dajal znak za beg. P. Jožef pa za njimi. Podil jih je po hribu med drevjem, da bi se moral vsak smejeti prizoru.

Rdeči stotnik je prišel naproti, obstal je in gledal. Misijonar pa ni hranil besed. "Tovariš, takole na tujem vrtu se pa izplača rediti koze, kajne? Saj tujci vrtnarijo in proizvajajo! Kar poglej, kakšno škodo so že naredile ter nam požrle že skoraj vso zelenjavo. Poglej moje žulje, le oglej se jih! Za koga? Za tvoje koze?..." mu je kazal pod nos svoje trde dlani.

Tovariš je povetil oči. V vidni zadregi je bil. Kaj pa naj odgovori? Naj brani svojo kozjo čredo, ali naj stopi v obrambo zaščite poljedelstva in vrtnarstva, ki je stalna fraza njegove vlade? Vsa produkcija je strogo zaščitena od oblasti in misijonarji že lep čas dokazujemo z umnim gospodarstvom, da nismo izžemalci, ki bi živeli na račun ljudstva. Koze pa nam sproti uničujejo naše delo. A stopiti na stran preganjanih tujcev bi bila za stotnika kočljiva zadeva. Bog ne daj, da bi ga kdo slišal!

z imeni po bližnjih samostanih. V poštnem imeniku Združenih držav zasledimo 22 mest z imenom po sv. Janezu, 15 po sv. Jožefu, 14 po Devici Mariji, 14 po sv. Karlu, 12 po sv. Pavlu. Druga popularna svetniška imena so: sv. Frančišek, Jurij, Alojzij, Anton, Klara, Mihael in Jakob. Po sv. Patriku se imenuje eno mesto. Poleg tega imamo 4 mesta z imenom Sacramento, 11 Sv. Trojic, 2 mesti sv. Križa in 2 mesti Srca Jezusovega. Verski izvor imajo tudi središča Los Angeles, Santa Fe (Sveta vera) in Corpus Christi.

Ameriški vladi še na misel ne pride, da bi skušala dati tem mestom druga imena. Kaj takega so zmožne le ozkosrčne duše, ki bi radi uničile vse, kar jim budi vest.

Koliko krajev po Sloveniji je lani dobilo novo ime. In zakaj? Ker so se stara pričela z besedico "Sveti..."

Misijonski
mesečni
namen

**Za odstranitev
komunistične
nevarnosti
v jugovzhodni Aziji**

Država Pakistan v Indiji ima po zadnjem štetju 880.000 kristjanov, od katerih je nekaj nad 250.000 katoličanov. Je muslimanska dežela in misijoni zadevajo na mnogo težav. Tudi komunizem ogroža mlado misijonsko setev.

Japonska se tudi vedno bolj nagiba h Kristusovemu odrešilnemu križu. Po poročilih uradnih cerkvenih krogov se je število japonskih katoličanov v zadnjih petih letih dvignilo za nič manj kot 57 odstotkov.

Nedavno je novinarska služba "Veritas" objavila poročilo, da se nahaja v čehoslovaških komunističnih zaporih nad 600 slovaških in čeških svetnih duhovnikov, 2900 redovnikov in 6000 redovnih sester. Neznana pa je usoda 120 duhovnikov in 35 sester.

Povsod iste grozote, kjer sveti krvava zvezda "svobode" in "enakosti".

Preteklega meseca je v Hollywoodu invsej Ameriki zopet zašumelo kot v panju. Zelo znana 26-letna filmska igralka June Haver, ki je s svojim talentom služila po 3.500 dolarjev na teden, je sklenila prekiniti svojo filmsko kariero in postati redovna sestra.

"Sklenila sem postati sestra po milosti božji in dovoljenju Njegove Cerkve, da bom posvetila

Trije misijonarji so na poti v misijon (Febr.1948.) obiskali Lemont. Od stopnic proti levi stoje: P.Rudolf, takratni p.komisar Benedikt in p.gvardijan Andrej ter misijonar p.Eccli. Naš "kozji priganjač" p.Jožef je spredaj ob p.Alojziju.

P. Jožef pa jo je že cvrl dalje za kozami, dokler jih ni s šibo nagnal v ogrado za svinje. Mož je redko spregovoril, a kadar je, je zadel v živo. Tako je tudi stotniku zamašil usta. Le ob pogledu ba vračajočega se upehanega misijonarja je komunist najbrže dejal sam pri sebi: "Neverjetno, kako delavni, pogumni in vztrajni so ti evropski hudiči!" Take pogovore smo večkrat ujeli iz ust rdečih. Občudovali so nas, a na mitingih so sejali proti nam vedno nova preganjanja. Mi pa le kljub temu kar korajžno nadaljujemo svoj boj za obstanek.

Takle dogodek s kozami pa nam je poleg slabe volje velikokrat prinesel tudi smeh v naš čas trpljenja. Saj smo pri delu "za doprinos k zaščiti poljedelstva" doživeli doslej že toliko grenkih.

No, koze so bile za enkrat na varnem in p. Jožef se je vrnil s krampom in lopato. Danes je že ob štirih zjutraj prekopaval zemljo. Za njim je prihajal p. Aleš z dvema vedroma gnojnice na ramah. Mimoidoči rdeči tovariši so se kar odmikali in si mašili nosove, tako prijetno je dišalo "kitajsko zlato". Tudi otroci so pravkar prihajali v šolo, ki je stala na hribu; prej je bila naša misijonska, a po mnogih obrekovanjih in spletkah so le našli vzrok, da so nam jo vzeli ter preosnovali v narodno komunistično šolo. Temeljito so jo uporabljali v protiverske namene. Uboga mladina!

Ob prilikah srečanja s šolarji se je redno začela pesem žvižgajočih kamnov. Saj bi jo bilo kar lepo poslušati, če bi sami ne bili tarča.

"Prekleti hudič, ameriški pes, kapitalisti..." je bruhalo iz naščuvane mladine, ki so jo v šoli učitelji dan za dnem učili te rdeče srčne kulture. "Dol z izdajalci, pobijte jih! Pobijte nasprotnike revolucije in nasprotnike vlade! Prekleti pristaši imperialistov, kapitalistični cucki!..." Vse te

litanije znamo že na pamet. In to iz ust mladine, ki nas je sicer v večini ljubila in nas marsikdo izmed njih celo pozdravlja in ogovarja, če ga le srečaš na samem. Toda ukaz je ukaz in izključenje iz šole ali zapor staršev ni malenkost... Najhujši so bili fantje tretjega in četrtega razreda, starejši so že bolj samostojno mislili in spoznavali krivico.

Eden izmed fantov je zadel v vedro, da je gnojnica pljusknila misijonarju v obraz. Šolarji so se burno zasmeli, p. Aleš pa se je mirno obrnil k storilcu in se še sam nasmehnil: "Dobro si ga pogodil, mojster!" A treba je imeti mnogo vaje za sabo, da z veselim srcem spraviš preko ustnic zahvalo za tako dobroto. Sobrat Aleš jo je imel. Nato se je obrnil še do gruče rdečih vojakov, ki so stali nekaj korakov proč in med smehom navduševali mladino. "Lepa hvala!" jim je zaklical in mirno nadaljeval pot proti vrtu.

To je "zaščita poljedelstva", kaj? In kako je prijetno delati v takih uricah ter se pri vsem še potiti v strašni vročini, si lahko vsak sam predstavlja. Pregnali bi nas radi, to je cilj vsega njihovega početja. Tako bi laže in hitreje dosegli ustanovitev kitajske narodne cerkve. A komunistično postopanje nas iz dneva v dan le še bolj utrjuje. Pogumni moramo biti v prenašanju krivice. Prav te ure so lahko v blagoslov našim kristjanom. To je zdaj naše oranje trde ledine: žrtev, ki jo bogatijo krivice, naši žulji in pot našega obraza. Odpuščati je treba, saj ne vedo, kaj delajo. Mi pa dobro vemo, zakaj trpimo. Kamenje, s katerim nas obmetavajo, se mora spremeniti v plodno zemljo, v kateri bo seme našega poslanstva obrodilo stoteren sad. To ponižanje Cerkve mora doživeti svoje poveličanje!

Toda, ali bo dovolj misijonarjev? Bo dovolj fantov, ki bodo pripravljeni za Kristusovo kraljestvo na misijonsko fronto? Žetev bo velika, to izpričuje vsak dan naše dobe. Gospod, daj nam vztrajnosti, mladim srcem fantov pa vžigaj plamen poklica in žive vere, da bodo nekoč pripravljeni nadaljevati naše delo in obnavljati krščanske občine med preizkušanim kitajskim narodom! Ura žetve bo prišla, o tem sem prepričan. Dalje.

MESEČNI NAMEN MOLITVE:

Za vse namene svetega očeta

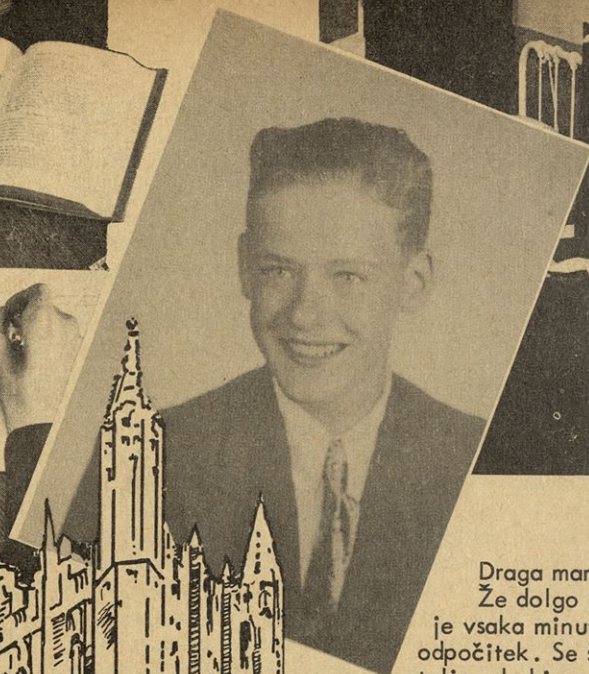
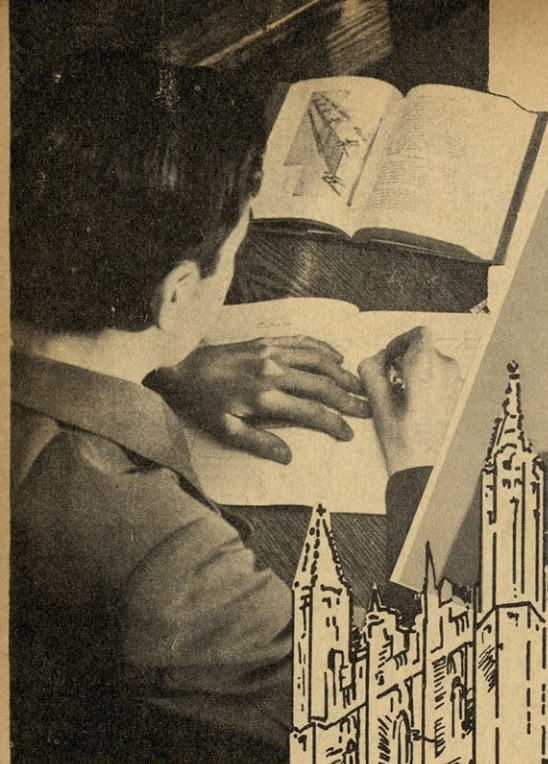
svoje življenje službi Bogu v delu za bolnike in otroke... Vem, kaj hočem. A kar hočem jaz, mora hoteti tudi Bog. Naj se zgodi Njegova volja!" je povedala svojim prijateljem.

June Haver je bila vzgojena v prezbiterski cerkvi in je v katoliško prestopila leta 1945. Zdaj pa sprejema naše žrtev redovne sestree. Gospod izbira, kogar hoče, včasih tudi take, za katere še pred nekaj dnevi nihče ni mislil.

Katoliško mater dvanajstih otrok je socialni delavec, ki se ni nikdar strinjal z velikim številom otrok v družini, s posmehom na ustnicah vprašal: "Kako na ljubem svetu morete dobiti čas za vseh dvanajst paglavcev?" Mati pa mu je odgovorila: "Ko sem imela enega otroka, mi je vzel prav ves čas. Kaj več mi more vzeti dvanajst otrok?"

Hitler je pred in med vojno vzel cerkvam zvonove, da so jih prelivali v topove in druge kovinaste vojaške predmete. Številka odvzetih zvonov presega 80.000, a 16.000 jih niso več imeli časa pretopiti: počakali so konca vojne v skladiščih in oropane cerkve so jih zdaj dobile nazaj.

Nacizem je zaman računal na zmago. Tudi zvonovi mu je niso dali.

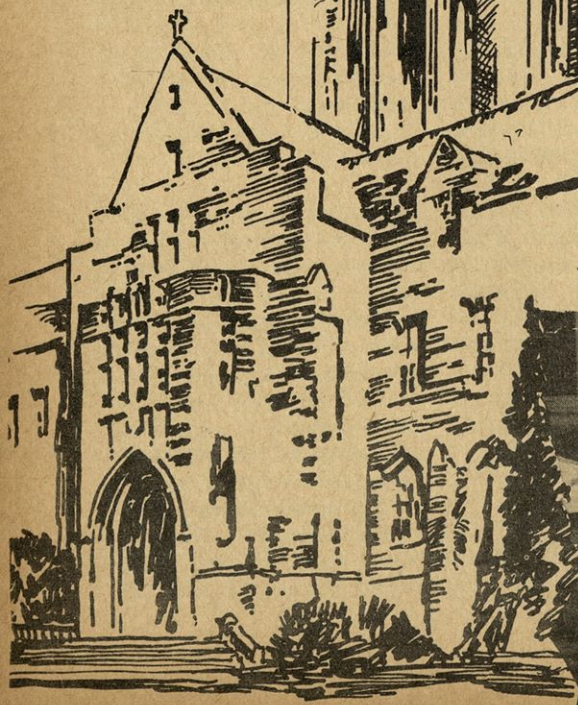
St. Joseph's Semi
Westmont, Illinois

Draga mama in ata!

Že dolgo je, kar Vam nisem nič pisal. Č
je vsaka minuta dneva določena za delo in š
odpočitek. Se še spomnite, kako ste me doma
stelje, da bi ne zamudil maše pri Sv. Cirilu in
koliko časa me je vzelo, da sem se umil in napravil!
vi v petnajstih minutah. Prav po vojaško. Nato imamo
jutranjo molitev in sveto mašo, po zajtrku pa začnemo
sorji in jih imamo prav radi. Učimo se vse mogoče pre
sem moral že tudi jaz nastopiti. Fishingerjev Peter, s k
lil, da sem se odrezal kot "strgan trofajski doktor". (S
v Avstriji.) - Pri kosilu ne morem nič izbirati, kakor s
boljši kos. Dobra šola! Med odmorom po kosilu raz
od Vas pa le rad dobim. - Odmoru sledi zopet pouk
sanje pisem. Tako Vam danes pišem. Sem že kar lačn
Prej pa imamo še rožni venec in blagoslov. Ob 9:30
Po kratki večerni molitvi je kar prijetno skočiti v poste
o svojem cilju - postati frančiškan, če je božja volja.
Prostor je tu krasen. Igramo žogo, lovimo ribe v jezercih
ljeno in ne morem biti bolj srečen kot sem. Le škoda, da ni
skih staršev tukaj. Ko bi nas bilo drugo leto deset lemontskih k
to bi bilo življenje! - Zdaj pa prisrčen pozdrav
vsem! Vaš

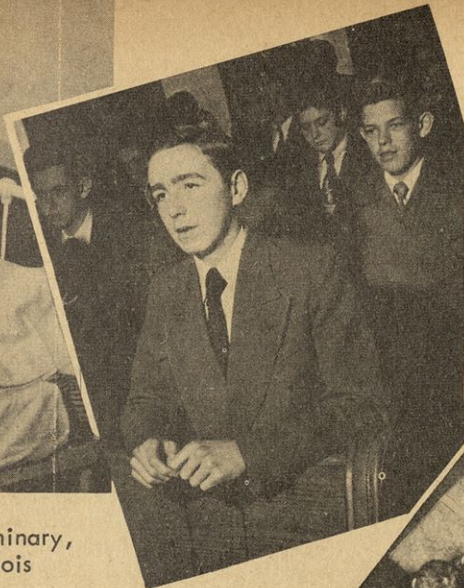
Jakob

*Okornou Jaka
piše domou ...*

St. Joseph's Seminary,
Westmont, Illinois

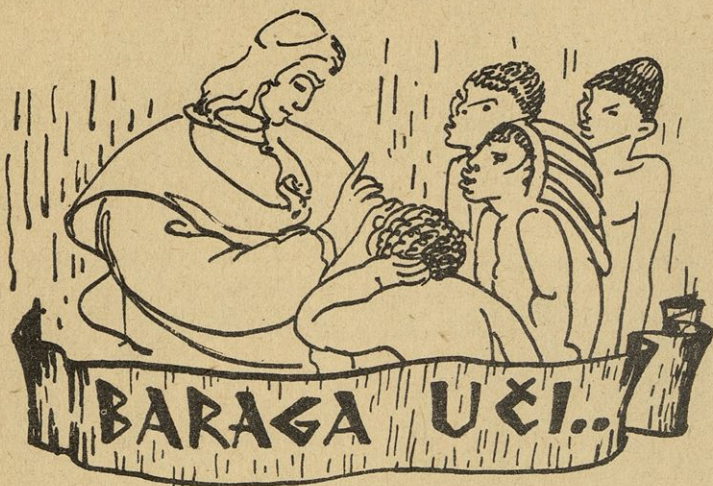

n nisem nič pisal. Čas mine zelo hitro, saj
oločena za delo in študij ter seveda tudi za
, kako ste me doma klicali in vlekli iz po-
še pri Sv. Cirilu in Metodu na Osmi cesti? In
e umil in napravil! Tukaj pa moramo biti vsi goto-
ojaško. Nato imamo v krasni in veliki kapeli skupno
zajtrku pa začnemo šolo. Frančiškanski patri so profe-
o se vse mogoče predmete, celo govorništvo, pri katerem
shingerjev Peter, s katerim sva skupaj v razredu, me je pohva-
rofajski doktor". (Saj veste, da smo bili z njimi skupaj v taborišču
nič izbirati, kakor sem včasih doma vihal nos ali pa Francitu pobasal
lmorom po kosilu razdele pisma. Sicer mi ni prav nič dolgčas, kako vest
oru sledi zopet pouk, nekaj časa pospravljanja in ob sobotah tudi čas za pi-
em. Sem že kar lačen, a dobra večerja ob šestih bo vse 'pofiksala'.
agoslov. Ob 9:30 zvečer bo glas zvonca končal naš delovni dan.
jetno skočiti v posteljo. Morda bom sanjal o Vas, ali pa
če je božja volja.

imo ribe v jezercih itd... Za vse je preskrb-
n. Le škoda, da ni več sinov sloven-
o deset lemontskih kandidatov,
zdrav

Bob

Priredil p. Odilo

Stiridesetdanski post je naša Mati katoliška Cerkev zapovedala po zgledu Jezusovega posta v puščavi. Kakor se je namreč Jezus v puščavi postil štirideset dni in noči, preden je nastopil javno učeniško službo, ravno tako priporoča sveta Cerkev, naj se vsi njeni člani postijo štirideset dni pred veliko nočjo in izvršujejo še druga dobra dela. Ljubi kristjan! Če hočeš sveti postni čas preživeti pravilno in po duhu Cerkve, stori sledeče:

Posti se natančno kot zapoveduje sveta Mati Cerkev, kolikor ti seveda pripušča tvoje zdravje in tvoje delo!

Varuj, zdržuj se posvetnega šuma, zabav in veselic! Premagaj se plesa! Kristus trpi, kristjan ne bo rajal.

Spodobno in ponižno se obnašaj v tem svetem postnem času, ko se je Jezus toliko ponižal za tebe! V sramotilni plašč so ogrnili Jezusa zaradi tvoje nespametne noše in gizdavnosti v obleki.

Postni čas je čas goreče molitve. Poživi v teh dneh, ko vidiš Zveličarja tako vztrajno moliti, gorečnost v svoji molitvi. Moli žalostni del rožnega venca!

V postnem času prejemaj pogostejše - morda vsak dan - sveto obhajilo!

Obiskuj pobožnost sv. križevega pota in misli z žalostnim srcem na svojega trpečega Zveličarja! Pri tem vedi, da je Gospod zaradi tvojih grehov morai toliko trpeti. Le po potu križa pridemo do svojega pravega cilja.

V postnem času bodi vsak dan pri sveti maši! Lepše postne pobožnosti ni, kot je sveta maša. Bolj primerno ne moremo v svojem srcu obnavljati trpljenje Jezusovo, kot pri sveti ma-

ši, ki je obnovljena daritev velikega petka.

V postnem času stori kakšno dobroto in uslugo tudi svojemu bližnjemu, saj karkoli storimo dobrega enemu izmed najmanjših bratov, to storimo Kristusu samemu.

Tako sveto preživi postni čas in z dobro ter veselo vestjo boš o veliki noči obhajal Kristusovo vstajenje. Če boš do konca ostal v dobrem stanovitven, boš tudi ti od mrtvih vstal k večnemu življenju.

Slomšek nam je za postni čas zložil ono znano in priljubljeno pesem o svetem križu. Imel pa je tudi slavno pridigo o križu ob sklepu svetega misijona. Na križ je naredil tale napis:

Bruno počez: O sveti križ, življenja luč!

Bruno navzdol: O sveti križ, nebeški ključ!

Nad Jezusovo glavo je dal napisati: Čujte!

Pri desni prebodeni roki: Molite!

Pri levi roki: Bežite!

Pri nogah Jezusovih pa: Pridite!

O sveti križ, življenja luč!

V mladosti, ko si vesel in židane volje, se oziraj na križ in ne prevzemi

se! Pomisli, da pridejo leta, o katerih porečeš, da ti ne ugajajo. Sveta Katarina je bila šele osem let stara, pa je vedno pogledala na križ, kadar koli je stopila v hišo. In vedno je pri tem izgovorila besede: "O križani Jezus, samo nobenega greha več!"

V trpljenju, v križih pribeži h križanemu Jezusu in poslušaj, kaj te uči: "Moral sem trpeti in tako iti v svoje poveličanje!" Ne išči si drugega pota, kakor kraljevi pot križa! Ako križ voljno nosiš, bo tudi križ tebe nosil. Križ je bogati zaklad. Če si žalosten in truden, križ te razveseli in okreпча. Če si v dvomu in zmoti, križ te razsvetli. Če si boječega srca, križ te osrči. Če jokaš od bridkosti, križ ti solze obriše in te potolaži. V temi ti je luč, v strahu in bojazni je križ tvoje upanje in opora.

Na potu naj bo križ tvoja palica! V tem znamenju križa boš zmagal. Si v hudih skušnjavah in v nevarnostih - beži v senco križa! Si na krivični poti greha - ustavi se pri križu in poslušaj: Oj vi vsi, ki mimo greste, pridite in pogledajte! Pijanec, ki se mimo križa opotekaš, ali slišiš, kako Jezus s križa govori in vpije: "Žeja me!" Igralec, vidiš Jezusa na križu, kako na njem visi in trpi, njegovi trinogi pa pod njim za njegovo suknjo srečkajo! Kaj hočeš biti tudi ti med njimi, ki svoji ubogi ženi in otrokom stavljaš premoženje na karte? Človek, živiš v sovraštvu in si ravno na potu, da se nad sovražnikom zneseš - ustavi se pri križu ob poti in poslušaj besede Jezusove: "Oče, odpusti jim!..." Sveti križ naj ti bo življenja luč!

O sveti križ, nebeški ključ! Zakrknjenemu velikemu grešniku, ki je na smrtni po-

stelji naznanijo obisk: "Tvoj stari prijatelj je zunaj in bi te rad videl, ali sme vstopiti?" Bolnik odgovori, naj le pride. "Tukaj je!" pravi strežnik in mu pokaže sveto razpelo. Bolnik ostrmi, srce se ogreje, oči se zasolziyo. Spravljen z Bogom in poln zaupanja umrje. Križ mu je bil nebeški ključ.

Križ je na grobu naš varuh in kažipot v nebesa. Pod križem naši dragi počivajo in v senci križa zorijo za novo, večno življenje. S križa se preko grobov razlega Kristusova obljuba: "Jaz sem vstajenje in življenje! Kdor v mene veruje, bo živel, četudi umrje." O res, sveti križ - nebeški ključ!

Sveti križ bo na sodni dan na oblakih veličastno oznanilo večnega in pravičnega Sodnika. Zabučala bo trobenta in vsi bomo od mrtvih vstali in videli bomo svetlo znamenje križa, bandero večnega Sodnika. Takrat bomo šele videli, kaj nam je križ - nebeški ključ.

Zato pa: Čujte! je napisano nad glavo Jezusovo. Vsak naj čuje sam nad seboj! Imejmo vedno urejene svoje račune, ker ne vemo ne ure ne dneva, kdaj pride Gospod. Čujte! Ko so ljudje spali, je sovražnik prisejal plevela

med pšenico. Blagor služabnikom, ki jih Gospod najde čuječe!

Molite! je beseda nad rano desne roke Gospodove. Pokrižaj se in moli, ko pride skušnjava, poklekni in se svetega križa okleni! Pokliči Jezusa na pomoč: "Jezus, Tebi živim, Jezus, Tebi umrjem..." Molite zjutraj, zvečer, pred jedjo, po jedi! Čujte in molite, da v skušnjava ne padete!

Bežite! je napisano nad rano leve roke na križu. Bežite pred grešno priložnostjo, bežite pred nevarnostjo! Kdor nevarnost ljubi, bo v njej poginil. Bežite tudi pred lenobo, ki je pe-

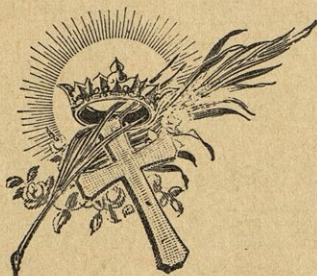
klenska vratarica, ki z eno roko dobremu vrata zapira, z drugo pa jih hudemu odpira.

Pridite! stoji napisano pri krvavih nogah Jezusovih na križu. Pridite k meni vsi, ki ste obteženi! Hitro pridite k spovedi, če ste nesrečno padli v greh! Pridite k sveti maši, na Kalvarijo naših dni! Pridite k obhajilni mizi, da se pokrepčate in boste imeli življenje v sebi!

Čujte, molite, bežite, pridite!

O sveti križ, življenja luč,
o sveti križ, nebeški ključ!

Ponižno te častimo,
zvestobo obljubimo!

ZAČETEK NAŠEGA VESELJA

P. Miršek

V latinskem jeziku pravi ta naziv o Mariji, da je "Vzrok našega veselja" - "Causa nostrae laetitiae". Res je vzrok lahko tudi začetek kake stvari in začetek njen vzrok. Vendar Marija ni samo začetek našega veselja, temveč tudi resnični vzrok premnovega, trajnega veselja. Zato je razumljivo, da moremo ta naziv le po latinskem izvirniku prav razložiti.

Marija je "Vzrok našega veselja".

Mlado mater neso na pokopališče, v grob. Njeni mali, nepreskrbljeni otroci gredo jokaje za njeno krsto. Ko se začne krsta pogrezati v zemljo, prikipi njih žalost do vrhunca. "Mama, mama!" se izvija obupan klic iz otroških prs. Si bil že kdaj pri takem pogrebu? Saj se nisi mogel

premagati, da bi ne zajokal še sam in sočutno vzdihnil: "Uboge sirote!" Da, otrok brez matere je sirota z vsem težkim, kar je tako ozko zvezano s to besedo.

Pa vzemimo, da bi bil tam ob grobu navzoč tudi božji Zveličar, kot je bil pri pogrebu sina edinca matere vdove. Stopil bi k pogrebce in bi jim ukazal: "Odprite krsto!" Nato bi stopil k njej in bi zaklical: "Mati, rečem ti: vstani!" In mati bi oživila in Jezus bi jo vrnil otrokom. Otroci bi znova in še bolj zakričali: "Mama, mama!", zdaj v nepopisnem veselju in sreči. Mati pa bi jih pritiskala na svoje srce ter jih blažena poljubljala. Nič več niso sirote, mater so dobili nazaj. Oživljena mati bi jim bila

vzrok nepopisnega veselja in sreče.

Kar je za otroka njegova telesna mati, to je za nas Marija, naša duhovna Mati. Po grehu v raju smo postali duhovne sirote. Pa nam je že takrat Stvarnik obljubil "Ženo, ki bo kači glavo strla". Što obljubo je Marija že v raju postala "Vzrok" veselja človeškega rodu, njegovo upanje na rešitev je ostala vso dolgo dobo čakanja Odrešenika, katerega Mati bo. Božji možje preroki so jo v duhu videli in jo napovedovali v prerokbah in predpodobah.

Slednjič se je dopolnil čas obljube in na svet je prišel Odrešenik, Bog Sin, ki nas je zopet storil za božje otroke. Vedel je, kako zelo bomo v svojem duhovnem in telesnem življenju potrebovali Mater. Zato nam je že med svojim učenjem obljubil, da nas ne bo zapustil kot sirote. In ko je s svojimi ugašajočimi telesnimi očmi s križa gledal na nas, svoje uboge otroke, je spolnil božjo napoved v raju in svojo obljubo. Dal nam je svojo za našo Mater. "Žena, glej tvoj sin! Sin, glej tvoja mati!" je govoril svojo oporoko z izsušenim jezikom od strašnega trpljenja. O veliki, presrečni trenutek za nas! Dobili smo v Mariji mogočno Mater - nič več ni smo duhovne sirote.

O, kako velik "Vzrok našega veselja" je bila Marija na Kalvariji pod križem, četudi so bili za Sina in njo strašni trenutki. In Marija nas je sprejela za svoje otroke in nas ima za take še danes. Zato nam daje sveta Cerkev na več njenih praznikov prečitati besede svetega pisma, s katerimi ji polaga na usta tole njeno zagotovilo: "In zdaj, otroci, poslušajte me! Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda!"

Cel naš tretji del litanij opeva Marijo kot našo Mater. V teh prvih treh nazivih jo prikaže kot tvojo in mojo Mater, kot Mater slehernega posameznega kristjana. "Ogledalo pravičnosti" je, "Sedež modrosti",

pa tudi "Vzrok veselja" za vsakega izmed nas. Marija je vse naše življenje naša sreča in naš blagoslov, če le hočemo biti njeni otroci.

Kaj ne govori vsa dolga doba dveh tisočletij, da je bila in da je Marija res "Vzrok veselja" vsej Cerkvi, vsemu človeškemu rodu? Kaj nimamo sami v svojem življenju veliko dokazov, da je Marija to tudi za nas? Koliko stiskanih, žalostnih človeških src je že potolažila, koliko objokanih oči se je zaupno dvignilo knjej po tolažbo in jo tudi prejelo. Neštete množice njenih otrok se zgrinjajo krog njenih oltarjev in si tam iščejo "Vzrok veselja", pomoč in uslišanje.

Poglejmo v neštete vrste bolniških postelj! Enako. Tisoči dobivajo pri Mariji tolažbo in moč vdanosti v božjo voljo, mnogi pa tudi zdravje, velikokrat celo čudežno.

Ali je bila kaka solza v človeških očeh, ki bi je Marija ne znala obrisati? Je kaka grenka in težka ura, ki je mora preživljati kako človeško srce, da bi je ona ne znala olajšati?

Kdo naj vse to našteje! Prav vse krščanstvo ve to in govori o tem ter proslavlja Marijo kot mogočen "Vzrok našega veselja." Množica Marijinih romarskih cerkva po vsem svetu dovolj zgovorno opeva njeno slavo in čast.

In če bi mogli pogledati v nebesa dolge vrste zveličanih v njih veselju,

bi nam mnogi izpričali, da so dosegli svojo večno blaženost prav po njej - "Vzroku našega veselja"...

Zato pa se pri tem nazivu Marijinih litanij vselej hvaležno zahvalimo Gospodu Jezusu, da nam je dal Mater. Pri tem pa se z otroško zaupnostjo zatecimo k njej in dvignimo svoj glasni "Prosi za nas!" Naj nam izprosi predvsem ljubezni in zaupanja do sebe, da bomo vedno njeni ljubeči otroci. Tako nam bo Marija "Vzrok našega veselja" v življenju, zlasti pa v srečni večnosti.

Duhovnik je pripovedoval zgodbo o dveh cerkvenih pajkih, ki sta se po dolgih zimskih dneh sešla in se takole pomenkovala:

"Ali te je kdo motil in preganjal tam v zakristiji?" je vprašal prvi pajek drugega.

"Bilo je kar dobro. Toda pred nekaj dnevi smo dobili novega gospoda župnika, zdaj pa še novega cerkvonika - in vsak od njiju si je kupil novo metlo. Nove metle pa navadno dobro pometajo. Zdaj je res hudo biti cerkveni pajek. - Kako pa ti?" je vprašal drugi.

"O, jaz imam pa že leta in leta popolen mir. Prav nihče me ne nadleguje," se je glasil odgovor.

"Saj ni mogoče! Kje pa je tvoj dom?" se je čudil drugi.

"Tako pameten sem bil, da sem se spravil v nabiralnik za uboge. Že več let ni vanj nič zaškrobotalo..."

"Veš, kadar gre ljudem dobro, ne mislijo na uboštvo!"

Tako se je pogovor končal.

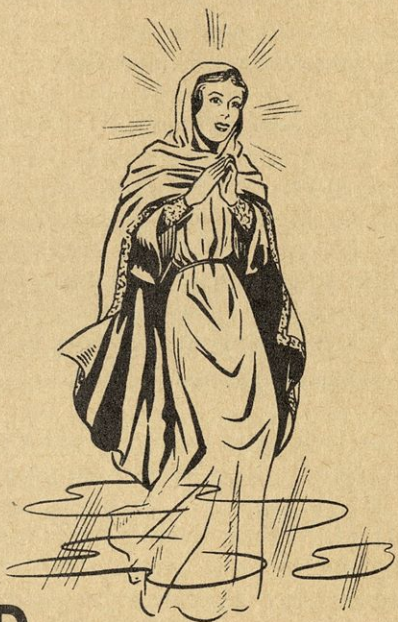
Starejši in izkušeni duhovnik pa je pripovedoval sledečo resnično zgodbo: "Pogostokrat sem opominjal starega in zakrknjenega moža, naj vendar opravi sveto spoved in se spravi z Bogom, sicer bo lahko prepozno. Toda mož se ni dal omeščati. Neko jutro pa ga je nenadoma zagrabila slabost srca. Hoteli so poklicati duhovnika po telefonu, a ravno tisto jutro je bil telefon pokvarjen. Poslali so v župnišče bolni-kovega vnuka. Fantek je hitel kar je mogel, zvonil in zvonil pri glavnih vratih župnišča, toda nihče ni prišel odpret. Z zvoncem je bilo nekaj narobe. Zakristan je končno fanta peljal okrog hiše trdeč, da so zadnja vrata vedno odprta. Toda tisto jutro so bila zaklenjena. Minute so tekle in končno je bilo prepozno. Mož je umrl brez duhovnika."

Prevedel
p. Odilo
O.F.M.

VITEZ NAŠE

LJUBE GOSPE

Leo E.
Lovasik
* 1921.
† 1943.

Dokler nisem odlikovan s Tvojim viteštvom, ljuba Gospa, toliko časa ne morem biti uvrščen med prave borce za domovino. Samo Tvoji vitezi so zmagovalci. O, ko bi sleherni vojak naših oboroženih sil nosil ta plemeniti naslov, potem bi s sovražnikom dobro opravili in svetu zlahka vrnili mir. Kraljica neba, Zaščitnica naših ljubljenih Ameriških združenih držav, prosim, rotim Te za zmago!

Zdaj pa mi daj meč in ščit, o Marija! Pripravljen sem vzeti nase vse dolžnosti in tudi čast Marijinega viteza. Blagoslovi me, Kraljica neba! Naj bom Tvoj vredni vitez! - - -

Verižica takihle molitev spremlja sleherni oblaček od mojega letala tja v višine do Marijinega Srca. V teh mislih prečujem marsikatero noč.

Naslednje Leonove besede izzvene kot prerobka in njegova poslovilna molitev:

"Prisrčna hvala za prelepo svetinjico naše ljube Gospe. Naj me spo-

minja, da se borim zanjo. Saj veš, mama, da so vitezi včasih nosili poseben znak, da se bore za "svojo kraljico". In kaj bi bil lepši znak, da se borim za Mater Marijo, kot da nosim vedno pri sebi njeno podobo? Njena svetinjica me bo spremljala vselej - do smrti. Vedno molim in prosim, da bi bil vendar vreden viteza naše ljube Gospe. In da bi znak, ki ga nosim na levem rokavu, pomagal pridobiti čim več fantov za vstop v vrsto Marijinih vitezov.

Sinjina neba me spominja na sinjino Marijinega plašča. Zame pomeni to veliko več zlasti zdaj, ko se bližam svojemu cilju. Skozi Marijin plašč krogla ne gre. Saj sem se njej izročil kot vitez. Gotovo si kdaj brala o viteških činih starih časov, kako so junaki branili slabotne, kako so popravljali krivice in se borili za pravico. Natančno isto delam jaz, za to se borim. Zato bo Marija vedno na moji strani, ona me bo vodila. Sleherni noč, ko moje letalo brni skozi oblake, mislim na svojo Gospo, za katero se borim. Ona je patrona Združenih držav in vem, da čuje nad menoj.

Nikomur še nisem povedal, toda slišala si že, da mnogi izmed naših letalcev nikdar niso bili v boju. Bili so ubiti med vajami. Na to mislim vedno, kadar se dvigne v zrak moje

letalno in hiti proti oblakom: Moja Gospa me čaka tam gori. Mi bo dovoljeno, da jo srečam? Ali pa me bo primorala za še drznejše dolžno - sti...

Kadar bom zopet zapustil varno zemljo in bom na smejočih se srebrnih perutih plaval skozi oblake bliže svoji Gospe, takrat se Vas bom vseh spomnil pri njej in njenem Sinu. Naj Vam podelita vedno večjo moč, da boste živeli življenje dobrih katoličanov! Naj Vas preoblikujeta v ponosne Amerikance, ki naj si v tej vojni ne pridobe le pravega patriotizma, ampak predvsem duha stanovitne molitve. Nikoli ne popustimo, četudi bi izginil poslednji žarek upanja, kajti Bog in božja Mati Marija sta z nami! V vsaki potrebi pomagata našim letalcem. Naj nam Devica mogočna da moči v boju in tiste božje sile, za katero vsi molimo! Naj Kraljica neba vrne svetu tisto rešilno letalo, ki ga imenujemo - Zveličarja človeškega rodu!

Zdaj se bom povzpел soncu naproti in se bom veselo kakor otrok precopicaval med oblaki visoko gori v blestečem se molku božjega gospostva.

Ves Tvoj Leon,
vitez naše ljube Gospe.

VISOKI POLET

Sledečo pesem s tem naslovom je sestavil devetnajstletni ameriški pilot, ki je našel smrt v zračni akciji dne 11. decembra 1941.

Oprostil sem se tesnih spon zemlje
in na srebrnih krilih sem po nebu plesal,
se dvigal k soncu v radosti drhte,
oblakov sivih gmote silne česal.

Še sanjaš ne, kako je to lepo:
se dvigaš, padaš, delaš hitre kolobarje,
boriš se z vetrom, kot bilo vse to
bi le igračkanje na loku zarje.

Le kvišku, brat, sinjina vabi te
in ptič srebrni tvoj se dviga kot brez truda
tja, kjer škripančki več ne žvrgole,
postaja svet pod tabo - drobna gruda...

Udpirajo se vrata v večnost zdaj,
nebes dvoranani sreče moj polet se bliža.
Stegujem roke: brž objel bi naj
Boga, ki čaka v znamenju me križa!

To je bila Leonova najljubša pesem. Tudi on je hitel skozi zračne sinjine v višave - proti Bogu in svoji nebeški Kraljici. Tako bo lahko na dan, ko se bo vez življenja pretrgala, poletel tja preko meje prostora in časa - v nebese, kjer bo s svojimi očmi obstal na božjem obličju v blaženem, večnem gledanju...

Leo je res prisrčno ljubil svojo nebeško Gospo. Ves vesel se je pogovarjal z njo, ko je z letalom rezal zrak proti visokemu nebu, kajti zdelo se mu je, da je tam gori bliže njej. Njene ljubeznive sledove je gledal v srebrni mesečini na snežnobelih oblakih, v migljajočih zvezdah, v bogatem sinjem nebu... Hrepenel je, da bi jo videl kaj kmalu v vsej resničnosti in najbrže je imel slutnjo, da oni dan res ni več daleč. Prišel je 30. avgusta 43.

Iz vojnih oporišč nekje v Angliji je dospelo v Washington žalostno poročilo, ki se je glasilo takole: "V letalski nesreči dne 30. avgusta 1943. je umrl tehnični narednik Leo E. Lovasik. V službi domovine je padel na evropskem bojnem polju."

Leo se je torej resnično srečal z nebeško Kraljico. Šele večnost nam bo razodela, kakšni čudoviti občutki so prevzeli mlado dušo Marijinega viteza, ko se je spustila v odprto naročje svoje ljube Matere. Kraljica neba je prišla naproti svojemu vitezu. Bilo je na prvi dan devetdnevnic v čast Marijinemu rojstvu. Za praznik svojega rojstnega dne je hotela imeti svojega dragega viteza pri sebi...

"PRIHAJAM NA KRILU IN MOLITVI! - Leon."

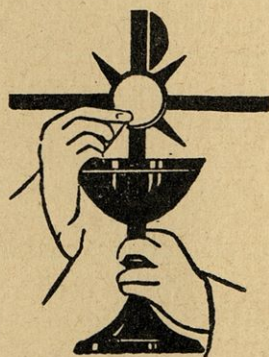
Te besede je napisal Leon na notranjo stran kuverte, v kateri je poslal materi svoje zadnje pismo, ki je nosilo datum dneva njegove smrti. "Prišel je" v nebesa na "krilu" - letalu, s katerim se je poslednjikrat dvignil v zrak. Kar pa mu je odprlo nebeška vrata, je bila gotovo "molitev" njegove sladke Matere, Kraljice neba.

* Stavek "Prihajam na krilu in molitvi!" je vzel Leon iz pesmi, ki pripoveduje o zadetem letalu, ki se trudi prileteti na oporišče le z enim krilom in molitvijo posadke. - Op.

Konec prihodnjic

NOVE ODREDBE

o evharističnem postu

Dne 6. januarja t.l. je sveti oče izdal nove določbe za post pred svetim obhajilom v apostolski konstituciji "Naš Gospod Jezus Kristus". Te nove odredbe dosedANJI zakon o evharističnem postu precej olajšujejo. Ker nova pravila gotovo zanimajo tudi naše bralce, jih na tem mestu na kratko objavljamo.

1) Vsak vernik lahko katerikoli čas pred svetim obhajilom pije vodo. Voda namreč odslej evharističnega posta ne prelomi.

2) Bolniki, ki bi se zaradi svoje bolezni ne mogli postiti do prejema svetega obhajila, lahko zaužijejo pred prejemom nekaj pijače, ki pa nikoli

ne sme biti alkoholna. Isto velja za zdravila. Zdravila pa morajo biti res zdravila. Izključeno je torej vse, kar ima značaj hrane in vsaka alkoholna pijača.

Bolnik, ki bi se hotel poslužiti teh ugodnosti, mora vprašati za svet in dovoljenje spovednika (t.j. katerega koli duhovnika, ki je od krajevnega škofa potrjen za spovedovanje), pri spovedi ali izven nje. Spovednik da lahko bolniku dovoljenje za enkratni prejem, ali pa za ves čas, dokler traja ista bolezen.

3) Verniki, ki bi se ne mogli postiti pred svetim obhajilom zaradi težke neprilike, lahko z dovo-

ljenjem spovednika (kot pod točko 2.) do ene ure pred prejemom obhajila vzamejo nekaj nealkoholne pijače.

Tega dovoljenja se morejo posluževati sledeči verniki: a) Tisti, ki težko delajo, n.pr. tovarniški delavci, delavci zaposleni pri javnem prometu (železničarji, poklicni šoferji, vozniki cestnih železnic itd.), če so nenehoma zaposleni v nočnem in dnevnem roku; tisti, ki ponoči strežejo bolnikom; osebje bolnišnic; nočni čuvaji itd.; noseče matere; gospodinje, ki morajo pred odhodom v cerkev delj časa opravljati gospodinjska dela. b) Tisti, ki morejo šele ob pozni uri prejeti sveto obhajilo. N.pr. ker gredo lahko šele ob pozni uri k sveti maši; šolski otroci, ki bi se morali za zajtrk vrniti domov iz cerkve in hiteti nato v šolo itd. c) Tisti, ki imajo dolgo pot v cerkev, t.j. ki imajo peš približno eno miljo in četrto. Če se peljejo (z avtom, avtobusom, vlakom, cestno železnico itd.), mora biti razdalja sorazmerno večja. V tem slučaju je treba upoštevati, kakšna je pot (težka ali lahka), zdravje vernika in večjo ali manjšo udobnost vozila. Tu lahko rečemo: zdrav človek, ki se pelje z avtomobilom po dobri cesti k sveti maši, se lahko poslužuje tega privilegija, ako je pot dolga približno 13 do 15 milj.

4) Kadar bodo krajevni škofje dovolili "večerje maše" (po četrti uri popoldne), verniki lahko med to mašo (ali tudi neposredno pred njo ali po njej) prejmejo sveto obhajilo, če ga niso isti dan prejeli že zjutraj. V tem slučaju se morajo tri ure pred prejemom vzdržati hrane. Med glavnimi obedi (kosilom ali večerjo) smejo piti navadne alkoholne pijače (vino, pivo) v zmerni količini. Prepovedano pa je za ta dan žganje in razni likerji ("hard drinks"), dočim so jim ves dan do ene ure pred obhajilom dovoljene brezalkoholne pijače.

posta so jasna. Edina težava bi bila v tem, če kdo ne bi znal ločiti med hrano in pijačo. Pravilo, ki so ga za ta slučaj postavili bogoslovci in se ga v praksi poslužuje Cerkev, je sledeče: Kar ljudska pamet smatra za pijačo, je pijača, četudi bi strokovnjaki (n.pr. kemiki) sodili, da je hrana. In obratno: kar je po mnenju strokovnjakov pijača - dasi ljudska pamet sodi, da je hrana - je z ozirom na evharistični post pijača.

Če bi naštevati posamezne brezalkoholne pijače, ne bi našli nobene težave glede kave, mleka, kakava, čaja, sadnih sokov ("juices") itd.

Za dvomljive slučaje pa velja tole pravilo: Vse, kar použijemo kot pijačo, je smatrati za pijačo. Po tem pravilu je dovoljena redka juha; dalje kava ali mleko, v katerega primešamo malo drobtin, sladkorja itd. Jajce, če ga posrkamo surovega iz lupine, je smatrati za pijačo. Značaj pijače imajo tudi bonboni ("hard candy"), če jih ne grizemo, ampak pustimo, da se popolnoma raztope v ustih.

Kdor koli torej misli, da se zaradi bolezni (točka 2.) ali zaradi težke neprilike (točka 3.) ne more pred obhajilom postiti, se sme le z dovoljenjem za spovedovanje potrjenega duhovnika posluževati ustrežajočih olajšav evharističnega posta. Za obhajilo pri "večernih mašah" in za pitje vode (kateri koli čas pred svetim obhajilom) spovednikovo privoljenje ni potrebno. Če imamo torej spovednikovo dovoljenje (za 2. in 3. točko) ali če smo zadostili pogojem za prejem obhajila pri "večerni maši", potem lahko brez vsakih skrupljev pristopimo k angelski mizi.

Namen, ki ga je sveti oče imel pri objavi olajšav za evharistični post, je ta: da bi se verniki večkrat udeleževali daritve svete maše in tudi pogostejše prejemali duhovno hrano - sveto obhajilo.

NAŠ ŠKOF

Dne 9. marca obhaja sedemdesetletnico svojega bogatega življenja prevzvišeni škof ljubljanski dr. Gregorij Rožman. Kako slovesno bi ob lepem jubileju pristopil k glavnemu oltarju ponosne stolnice sredi bele Ljubljane, če bi se uresničile naše sanje o srečnih mirnih časih po končani vojni. Toda komunizem, ki je razlil svojo satansko moč nad slovensko domovino, desettisoče pomoril, ves narod pa usužnjil, je hotel njega podreti najprej. Dobro je vedel, kaj nam pomeni. Saj je naš škof kot prvi spregovoril odločno besedo vodnika in vzel komunizmu krinko z obraza, da ga je lahko videl vsakdo, ki je imel dobro voljo.

V upanju, da čas pravice ni daleč, se je naš nadpastir podal naproti zavezniškim silam, da posreduje za narod in se s tisoči begunci skupno z zavezniki vrne v resnično osvobodeno domovino. Doživel je razočaranje, ki bi strlo slehernega moža, kdor bi ne videl v vsakem križu božje pripuščenje. Njega tudi ta križ ni strl. Zmaga pravice še ni nastopila - Vsemogočni ve, zakaj je odmaknil slovenskemu narodu konec trpljenja. Naš nadpastir pa je po čudnem in nepredvidenem božjem ukazu moral ostati na tujem. Gospod mu je prizanesel z dolgoletno ječo ali celo mučeniško smrtjo, a s tem njegovega trpljenja ni zmanjšal, morda celo povečal.

Tako imamo našega škofa za njegovo sedemdesetletnico med seboj Slovenci svobodnega sveta, ko bi drugače visokega jubileja verjetno ne dočakal. Sveta previdnost nam je s tem dokazala, da človeška pota niso božja pota. Ohranila nam ga je, ker ga potrebujemo, potrebujemo tudi ameriški Slovenci. Potrebujemo njegovega zgleda zaupanja v Boga, ki bo imel tudi pri usodi našega bičanega naroda zadnjo besedo. Potrebujemo njegovega zgleda molitve, ki se dviga

k nebu in bo prodrla oblake, kadar bo Gospod hotel. Potrebujemo njegovega zgleda potrpežljivosti in prenašanja žrtev, ki je narodu v največji blagoslov. Potrebujemo pa tudi njegove tople, očetovske besede, ki nas uči in svari, tolaži in dviga, kakor je pred leti delala v slovenski prestolnici in širni ljubljanski škofiji.

Zato smo ameriški Slovenci veseli, da moremo ljubljanskemu vladiki za visoki jubilej stisniti desnico in mu iskreno čestitati k dolgoletnemu delu za narod in ohranitev vere očetov. Podprimo z molitvijo njegove neizmerne žrtve, saj se prvi del nadpastirjevega škofovskega gesla - Križa te ža in plačilo! - tako bridko uresničuje v njegovem življenju. Prosimo Gospoda, naj tudi drugi del gesla uresniči in podeli visokemu jubilarantu tem bolj bogato nebeško plačilo!

Prevzvišeni! Ne pritrkavajo ta dan šenklaški zvonovi svojemu škofu v pozdrav. Pitrkava pa v tisočih naših src: Vsemogočnemu v zahvalo, da nam Vas je poslal in ohranil. Naj Vas ohranja slovenskemu narodu še dolgo vrsto let!

Naš jubilarant se rad mudi na ameriških Brezjah

LEMONTSKI ODMETVI

Bog nam je letos podaril kaj milo zimo. Saj imamo že skoraj pomlad. Seveda s tem ni rečeno, da smo sneg za to zimo pokopali. Upamo pa, da nam več ne bo delal prevelikih neprilik.

● Sem že omenil, da smo imeli generalno vizitacijo in pričakujemo pismo iz Rima z imenovanjem novih predstojnikov. Na dan svetega Blaža dne 3. februarja je pismo dospelo.

Za p. komisarja je še za nadaljna tri leta imenovan sedanji komisar p. Aleksander Urankar. Njegovi svetovalci pa so p. Edvard Gabrenya z naše newyorške župnije, p. Avguštin Svete, ki je župnik na Willardu, Wis., od lemontskih patrov pa p. Kalist Langerholz in p. Martin Stepanich.

Vsem naše čestitke, naročniki Ave Marije pa naj se jih kaj spomnijo v molitvi, da bodo vodili naš komisariat po božji volji.

● Dne 12. februarja je bil p. vizitator Paschal Kinsel zopet med nami. Sestal se je s p. komisarjem in svetovalci na seji, kjer so odločali o

ostalih redovnih službah in morebitnih premestitvah.

Lemont je dobil za tri leta novega gvardijana v osebi dobro znane p. Benedikta Hoge, dolgoletnega komisarja in sedanjega župnika v Johnstownu, Pa. Na njegovem mestu pa odide dosedanji lemontski gvardijan p. Alojzij Madic. A se kljub odhodu iz Lemonta ne bo rešil predstojniške službe. Na seji so namreč našo rezidenco sv. Male Terezije v Johnstownu povzdignili v samostan in p. Alojzij je postal njegov prvi gvardijan. Čestitamo obema!

● Naš komisariat ima torej zdaj dva samostana. Število naših farnih rezidenc pa je še vedno šest, saj smo nedavno prevzeli slovensko faro sv. Janeza Evangelista v Milwaukeeju, Wis.

● P. Alojzij bo vodil proti koncu februarja štirideseturno pobožnost v cerkvi sv. Petra, Steelton, Pa. Verjetno bi moral še na več krajev, pa je njegova premestitev v Johnstown preprečila načrte.

● Cerkevne zbirke, ki jih je organizirala Ba-

ragova zveza po slovenskih župnijah na januarsko Baragovo nedeljo, so znesle čedno vsoto. Dolej so poslale kolekto sledeče župnije:

Sv. Jožef (Joliet, Ill.) \$ 449. 00

Cerkev Rojstva Gospodovega, (San Francisco, Calif.) \$ 100. 00

Sv. Jožef (Calumet, Mich.) \$ 20. 50

Cerkev Srca Jezusovega (Barberton, Ohio) \$ 88. 50

Marijina cerkev v Pueblo, Colo. \$ 166. 15

Sv. Jožef (Chisholm, Minn.) \$ 10. 00

Sv. Štefan (Chicago, Ill.) \$ 340. 57

Sv. Lovrenc (Cleveland, Ohio) \$ 185. 00

Od nekaterih ostalih cerkva, ki so imele Baragovo zbirko, pa pošiljko še pričakujemo.

Vsem čč. gg. župnikom, ki so omogočili kolekto, in vsem plemenitim darovalcem v imenu Baragove zveze iskrena zahvala!

● P. Alojzij, ki je dolej poučeval na Akademiji slovenskih šolskih sester na Mt. Assisi, je dne 29. januarja sprejel devet gojenk v tretji red sv. Frančiška. Naj bi tretji red tudi po naših

farah zajel mladino, ki duha sv. Frančiška danes tako potrebuje! Napačno je mnenje, da je tretji red le za stare ljudi.

● Pismo na srednjih dveh straneh je svojim staršem v Brooklyn pisal Okornov Jaka, ki s Fischingerjevim Petrom iz Chicaga študira High School v frančiškanski študijski hiši nekaj milj od Lemonta. Če Bog da, bomo tako čez nekaj let dobili dva nova slovenska frančiškana.

Ali nima tudi Vaš sin morda veselje postati duhovnik? Kaj ko bi pisali p. komisarju na naš lemontski naslov in bi ga v novem šolskem letu kot našega kandidata šolal komisariat v St. Joseph Seminary? Morda poznaš fanta, ki nima sredstev za študij? Svetuj mu, naj piše v

Lemont p. komisarju!

In pa molite za naše poklice! Da bi jih dobili čim več in da bi fantje vztrajali na dolgi poti do oltarja!

● P. Odila spet srbijo podplati. Velika noč se bliža, torej tudi razni misijoni. Na pepelnico bo začel misijon za oskrbovance sestrskega Doma za onemogle tu v

Lemontu (St. Joseph's Home). Nato bo vodil tedenski misijon v Windsoru, Ont. (Kanada), imel velikonočno spovedovanje v Canonsburgu, Pa., misijon pri Sv. Juriju v So. Chicagu, za veliko noč pa bo napravil misijonski obisk k Slovencem v Port Arthur, Ont. (Kanada).

Po veliki noči pa ga spet dolgo ne bo doma.

Na tisoče izvodov svoje propagandne knjige so poslali iz starega kraja komunisti svojim ameriškim pristašem in knjig je zmanjkalo. Tako znajo delati rdeči. Kako pa znamo mi? Izkažimo se! Vsak naročnik Ave Marije naj bo tudi naročnik Mohorjevih knjig, saj stane letna naročnina komaj dva dolarja. Nič ne odlašaj: sedi in pošlji svojo naročnino in svoj naslov na: MOHORJEVA DRUŽBA 238 E. 19 St. New York, N. Y. Ko bo izšla marčeva številka Ave Marije, bo tako še isti teden imela Mohorjeva družba vsaj pet tisoč naročnikov. Če bi bili mi komunisti in bi bila Mohorjeva družba komunistična, bi se to čisto gotovo zgodilo. Tako pa ne. Ne? Lahko bi se.

Kaj pa življenjepisi nadškofa Jegliča že imaš? Naša zaspanost je zmaga komunistov, ki se nam lahko upravičeno smejejo. Knjigo naročiš na istem naslovu.

Slovenija
je tudi
pozimi
polna
lepote...

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

● **DENVER, Colo.** - Piše Rt. Rev. Msgr. J. Judnich: Koledar kakor mesečnik Ave Maria sta polna lepih slik in zanimivo pisanih člankov. Kar Slovenca pri tem najbolj razveseli, je posebno to, da pišete pravilno slovenščino.

Naj Bog blagoslovi Vaše delo za duhovno blagostanje našega naroda!

● **WINNIPEG, Man. Kanada** - Pošilja Jožef Čadež: V Ave Mariji sem bral o rabljenih znamkah, ki služijo lahko v misijonske namene, namesto da bi jih vrgli proč. Nabral sem jih nekoliko in Vam jih bom tudi v prihodnje še pošiljal. "Zrno do zrna - pogača!" pravi slovenski pregovor. Ena znamka nima vrednosti, ko pa jih je že na funte, misijoni z izkupičkom le nekaj dobijo.

Jaz sem tukaj s svojo družino in smo kar zadovoljni. Komunistom smo ubežali v Italijo, po šestnajstih mesecih taboriščnega življenja pa smo srečno zaplavali čez lužo v svobodo. Ave Marija redno prihaja v mojo hišo in mi prinaša mnogo veselih uric.

● **CLEVELAND, Ohio** - Piše Helen Somrak: Dragi p. urednik! Tudi jaz imam lepo molitev v čast sv. Judi Tadeju. Če imate morda kaj prostora v Zapečku zanj, Vam jo pošiljam. Takole se glasi:

Sveti Juda, častitljivi apostol ter služabnik in prijatelj Jezusov! Ime izdajalca je povzročilo, da te je množica pozabila. A Cerkev Te časti in Te priporoča vsemu svetu kot patrona v obupnih slučajih in v stvareh, ki se zde nemogoče.

Prosi zame, ki sem tako potr! Posluži se svoje posebne pravice, ki Ti je dana, da namreč prineseš hitro pomoč; kajti v pomoč skoraj obupu-

jem. Hiti mi pomagat v vseh potrebah in trpljenju, posebno v tej zadevi ... in izprosi mi, da bom smel Boga slaviti s Teboj in vsemi izvoljenimi zdaj in na veke.

Obljubljam Ti, o blaženi Juda, da Te bom imel vedno v spominu, če boš uslišal mojo prošnjo. Vselej boš moj posebni in mogočni zavetnik in storil bom vse, kar je v moji moči, da bom širil Tvoje češčenje. Amen.

Sv. Juda Tadej, prosi zame in za vse tiste, ki Te časte in se zatekajo k Tebi po pomoč!

(Dodaj tri očenaše, tri zdravamarije in tri častbodi!)

To molitev mi je iz angleščine v slovenski jezik prevedel pokojni mladenci Frank Suhadolnik iz Clevelanda in od tistega časa jo vedno molim. Bog mu daj večni mir!

Prejmite vsi moje pozdrave!

● **HOLLYWOOD, Calif.** - Piše Frances Levstik: Gotovo še niste pozabili moje ime in tudi bralci se bodo še spominjali, ko sem lani objavljala imena darovalcev za faro Loški potok. S skupnimi močmi smo omogočili poslati lep mašni plašč in plašč za večernice, dva paketa pa sta bila naročena pri Ligi z obleko za g. župnika.

G. župnik Janko Preželj so mi pred kratkim pisali tole: "Prosim Vas, zahvalite se v mojem imenu in v imenu vseh faranov za velikodušno darilo z bogoslužno opremo in za stvari v mojo uporabo. V zahvalo se Vas bomo spominjali v molitvi pred daritvenim oltarjem. Rad bi se zahvalil vsakemu posebej, pa bi bilo predrago. Hvaležni župni upravitelj v Loškem potoku."

Tako naša zbirka le ni bila zaman. Dostavila bi le še to, da so bili gospod od junija do novembra v zdravilišču in

so tudi zdaj še precej slabotni. Potrebovali bi počitka in zdravil (Streptomycin), kar pa mu je nemogoče dobiti, saj ima še tako 15.000 dinarjev dolga. Mogoče se ga bomo Loškopotčani mogli še kdaj spomniti.

Pozdrav od dolgoletne naročnice!

● KANSAS CITY, Kans. - Piše Agnes Klepac: Dolžna sem javno zahvalo naši ljubi Mariji Pomagaj, ki mi je vrnila zdravje. Ona je naš najboljši zdravnik, o tem sem se že stokrat prepričala in vem, da so se tudi drugi. Le k njej se zatekajmo radi, saj pozna naše težave in rada pomaga.

● EVELETH, Minn. - Piše N. N.: Pošiljam Vam za svečo pri oltarju Marije Pomagaj v zahvalo za naravnost čudežno ozdravljenje mojega vnuka. Saj se spominjate, da sem tam okrog božiča tudi poslala soprošnjo za njegovo zdravje. Bogu in Materi božji bodi zahvala: fant je danes popolnoma zdrav. Od zadnjega septembra je bil na bolniški postelji. Pred božičem ga je zdravnik zopet pregledal in povedal, da nima upanja na ozdravljenje. Dva tedna po novem letu pa je moral po temeljiti preiskavi izjaviti: otrok je popolnoma zdrav. To je bilo presenečenje zanj in za otrokove starše.

Je le res, da goreča molitev predere oblake. Za vnuka so molile sestre učiteljice in ves njegov razred, ki je zbral tudi za svete maše. Jaz pa sem se obrnila zaupno k lemontski Mariji Pomagaj in vse se je srečno izteklo. Kdor v božje usmiljenje zaupa, ni nikdar zapuščen, o tem sem se že stokrat prepričala. Ko bi vedeli, koliko smo morali že prestati: bolezni, operacije in druge revščine. Pa se je v zaupanju na pomoč od zgoraj vse dobro obrnilo in danes sem srečna mati s šestimi otroki, ki vsi lepo živijo in so preskrbljeni.

● KANSAS CITY, Kans. - Piše M. Anziček: Sporočam Vam žalostno vest,

da so dne 3. februarja mirno v Gospodu zaspali naš blagi oče Mr. Peter Majerle, prevideni z zakramenti za umirajoče. Dosegli so visoko starost 87 let in so bili dolga leta zvest naročnik Ave Marije in tudi njen zastopnik. Pogreb je bil dne 6. februarja iz cerkve sv. Družine na pokopališče Mt. Calvary. Tu so našli svoj počitek poleg soproge Katarine.

Pokojnik zapušča mene hčerko Marijo por. Anziček in sina Petra Majerle ml., deset vnukov in tri pravnuke. Vsem našim znancem in prijateljem ter bralcem Ave Marije ga priporočamo v molitev in blag spomin. Vsem moj iskren pozdrav!

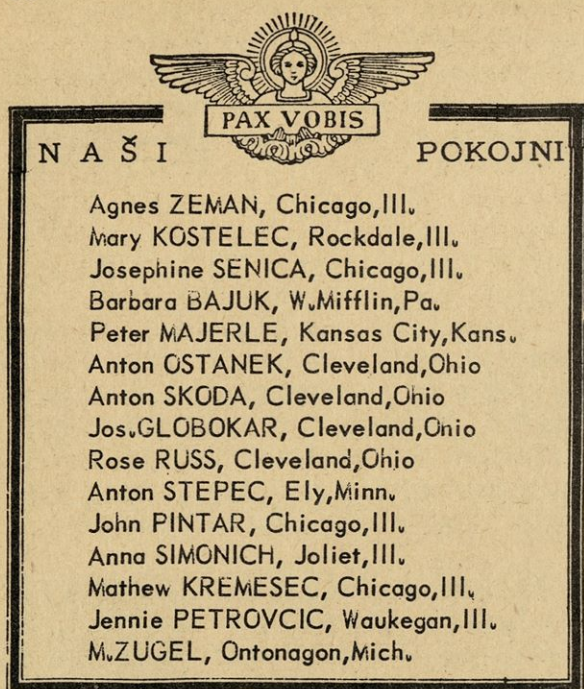
● MAWLAI, Indija - Piše Ignacij Kustec, salezijanec: Dragi! S tem pisemcem naj se Vam

v imenu vseh slovenskih salezijanskih misijonarjev v Indiji iz srca zahvalim za pošiljanje Vašega lista Ave Maria. Vedno smo ga zelo veseli, kajti Vaš mesečnik nas ne le resnično združuje z

brati Slovenci po svetu, temveč nas tudi krepi pri delu v tej žalostni deželi Indiji. Vsakovrstne težave, proti katerim se moramo vsak dan boriti, bi tudi najbolj hrabra srca zdelovala počasi brez duhovne pomoči tega domače prijetnega mesečnika. Tako pa z injekcijami Ave Marije optimistično in prav po slovensko orjemo, obrezujemo in cepimo mlada drevesa, na katerih sloni bodočnost Indije. Zdaj je šele pomlad našega delovanja, po nekaterih krajih že poletje. A jesen, doba misijonske žetve in trgatve, je še precej daleč...

Tu na severu moji sobratje žanjejo precej dobro, seveda v potu svojega obraza. Ko so pred 26 leti v Assam prišli prvi salezijanski misijonarji, ni bilo med prebivalstvom

več kot 300 katoličanov. Danes jih je okrog 100.000. V Južni Indiji pa so težave večje. Hindujci so zakoreninjeni v svojo tisočletno pogansko tradicijo in take stare orehe je težko streti. Vsekakor upamo na uspehe.

Prejmite moje prisrčne pozdrave! Prilagam nekaj fotografij in pa malo zbirko znamk, da napravim malo veselja vašemu misijonskemu znamkarju

Narodna
noša
plemena
"Garo"

● FUERSTENFELD, Avstrija- Piše Sr. Dafroza Rezek: Sem slovenska sestra usmiljenka, doma iz Trebnjega na Dolenjskem, torej blizu Baragovega doma in veliko molim za njegovo proglasitev. Zdaj pa sem že deset let v Avstriji in nimam več dosti prilike za materino govorico. Pa sem dobila nekajkrat v roke Vaš mesečnik Ave Maria od nekega slovenskega študenta v Gradcu in ne morem Vam povedati, kakšno veselje mi je napravila. Končno sem se ožunačila in Vam sklenila pisati, če bi mi mesečnik morda mogli pošiljati. Povedati pa moram, da nimam denarja. A zadovoljna bom tudi s starimi številkami, ki jih je že kdo bral. In da bi bila pošta cenejša, bi mi jih lahko pošiljali le trikrat na leto po več skupaj. Kajne, da ne boste odrekli moji prošnji? S kakšnim veseljem bi darovala za vsako številko Ave Marije 50 rožnih vencov, 20 križevih potov in 10 obhajil za tistega, ki bi mi pripomogel do prejemanja lista. Z veliko hvaležnostjo se bom spominjala ameriških slovenskih oo. frančiškanov, ki izdajajo tako lep list. Bog in Marija z Vami vsemi!

Op. urednika: Č. s. Dafroza, list Vam bomo z veseljem pošiljali, toda toliko molitve za vsako številko gotovo niste dolžni opraviti. Na platnicah boste našli ime svojih dobrotnikov, ki so za Vas krili naročnino, in njih se kaj spomnite v molitvi!

Tako se vedno oglasi kaka doslej neznana oseba, ki se potujini in zlasti misijonih žrtvuje za duše. Vsaki bomo z veseljem pošiljali naš list.

ZAHVALE Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Antonu, Mali Cvetki in Baragu za uslišane prošnje: Mary Kosmach, Mary Madic, Mary Erchul, Jennie Grdina, Gertrude Intihar, Peter Camer, N.N., Mary Cekada, Mrs. P. Tauchar, Frances Pogačnik, Katti Bartol in Mrs. Dana Ostir.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV. MAŠE: Po \$50: Druz. Petrovic; po \$40: M. Mekina; po \$20: N.N.; po \$18: J. Habjan; po \$15: C. Madic, M. Zager, M. Mihelich; po \$12: Druz. sv. Aloj. Indianapolis; po \$10: L. Dugar, T. Migvar, J. Cicigon, A. Schwab, C. Gregorij, M. Bajuk, F. Lowe, M. Cekada; po \$9.50: E. Grlic; po \$6: F. Vende, M. Sterlekar, L. Knafelc, F. Novak, E. Loncaric; po \$5: R. Krall, J. Cernovsek, R. Koenig, Mrs. Retelj, A. Bajt, L. Novak, Rev. J. Celesnik, M. Relak, M. Spehar, A. Udovich, L. Cemazar, M. Retelj; po \$4.50: H. Pernush; po \$4: M. Pucel, A. Hozjan, A. Skala, G. Celesnik, J. Peterka, M. Kucic, K. Bartol; po \$3: A. Urbancic, M. Tomsic, M. Perusek, F. Kamin, L. Mladic, L. Zupan, J. Skorjanec, M. Mihelich, J. Simec; po \$2.50: F. Cerar, M. Tercek; po \$2: J. Smrekar, A. Terlep, G. Laurich, F. Anzicek, J. Ciesla, A. Gostich, J. Petrovic, F. Pogacnik, M. Juran, A. Skala, F. Kumar, K. Kromar, M. Pangre, J. Erjavec, A. Skala, M. Sterlekar, J. Kovac, A. Kovach, F. Kuman, M. Tomsic, T. Centa, M. Tavar, M. Ivancic, P. Laurich, F. Vancar, J. Skorjanec, Mr. Janezic, M. Knap, M. Struna, F. Tomazic, M. Gorse, M. Prah, J. Strauss, K. Bartol, A. Tozjan, M. Spreitzer, A. A. Burdick, Mrs. Retelj, A. Arko, E. Bottari; po \$1.50: J. Perse, M. Stariha, U. Peternell, M. Jerman, A. Gornik, F. Petric; po \$1: G. Rickwalder, J. Janezich, T. Okoren, K. Zajec, F. Prosen, Mrs. Droblich, D. Hudolin, M. Zore, F. Mavri, A. Perko, J. Hochevar, J. Hocevar, T. Schumann, J. Russ, E. Koncar, F. Struna, M. Laurich, J. Sintich, A. Petric, F. Reed, K. Avsec, F. Mernik, T. Urbiha, F. Gasperich, V. Mavric, A. Rogel, M. Zore, Mrs. Medved, M. Stukel.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Po \$20: M. Anzicek; po \$10: M. Spehar, T. Migvar; po \$2: M. Ivancic; po \$1: J. Hochevar, A. Rozman.

ZA LUČKE: Po \$10: J. Strohen; po \$5: D. Ostir; po \$4: K. Bartol; po \$3.50: A. Bukovetz; po \$3: K. Zajec, R. Kolenc; po \$2: M. Perusek, M. Ivancic, J. Martincic, F. Anzicek; po \$1.50: M. Hvalica, A.

Tomsic, K. Kastelic, R. Murslack; po \$1: G. Intihar, P. Tauchar, U. Budic, J. Kovac, A. Kodrich, J. Horvath, A. Rozman, J. Peterka, J. Ancel, F. Mernik, 'Sapuder, T. Urbiha, M. Juran, F. Skubic, M. Erzen; po .50¢: A. Rodman, J. Traven, M. Pangre, J. Hochevar, J. Sintich, K. Avsec, F. Stergar, M. Spreitzer, E. Grlic, F. Pogacnik, J. Sustarsich, E. Loncaric, H. Pernush; po .25¢: P. Vrh.

ZA ROMARSKI DOM: Po \$5: A. Bukovetz, L. Glavac; po \$2: M. Ivancic.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$449: St. Joseph's Parish, Joliet, Ill.; po \$340.57: St. Stephen's Parish, Chicago, Ill.; po \$100: Church of the Nativity Parish, San Francisco, Calif.; po \$88.50: Sacred Heart Parish, Barberton, Ohio; po \$25: Holy Rosary Parish, Denver, Colo.; po \$20.50: St. Joseph's Parish, Calumet, Mich.; po \$10: Rt. Rev. J. Schiffrer; po \$7.50: J. Ponikvar; po \$5: M. Knaus, J. Horvath, F. Ivancic, J. Seliskar; po \$4: L. Stanich; po \$2.50: M. Levar; po \$2: J. Kostelic, A. Krulc, J. Pogacnik, S. Pogacnik, A. Bukovetz, R. Sadar; po \$1.50: M. Frankovich, M. Unetic, M. Levar; po \$1: K. Kambic, M. Mencinger, F. Loncar, J. Golob, F. Smrdel, J. Ferlan, M. Gorse, M. Grivec, M. Kvas, Rev. A. Breznik, M. Levar, F. Pogacnik, C. Shircel, J. Tezak, E. Morgan.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$10: G. Laurich; po \$5.50: F. Glavic; po \$5.25: L. Glavic; po \$5: A. Bukovec, N.N., A. Bajt; po \$2: M. Ivancic, L. Mladic, M. Levar, A. Deichman; po \$1.50: J. Somrak; po \$1: A. Rozman; po .50¢: M. Koklic; po .25¢: F. Ajster.

DAR LISTU: Po \$2.50: Rev. A. Cuk, Rev. P. Simko, Rev. A. Breznik; po \$2: M. Ivancic; po \$1.50: A. Strmsek; po \$1: M. Zunic, D. Kozina, J. Simec; po .75¢: M. Jugovitz; po .50¢: F. Ahlin, G. Vodisek; po .20¢: M. Rojc.

Dobrotniki, ki so darovali po eno leto naročnine: Za Sr. Marijo (klarisa v Jeruzalemu): Družina N. N. (kupila je zanjo tudi romarske gramofonske plošče), Joseph Stampfel, Peter Stimac in Mrs. Mladic. - Za Sr. Dafrozo (Avstrija): Jennie Barbes in Mary Kranjc. - Za Sr. Vincencijo Kaplja (Čile): Mrs. Ana Simoncic. - Za Sr. Avrelijo (Argentina): Mrs. Agnes Stepanich in Cecilia Remc. Vsem Bog povrni in če se bo še kdo oglasil, bomo dar naklonili kaki drugi zapuščeni slovenski sestri ali misijonarju. Dobroto bodo vračali z molitvijo.

Gramofonske plošče "ROMANJE K MARIJI POMAGAJ" so pošle. Toda še vsak dan sprašujejo po njih. Ali bi dali narediti novo izdajo? Da! Toda imeti moramo vsaj 200 prednaročil, da si stvar upamo začeti. Kmalu bo Materinski dan, Očetovski dan, po veliki noči bodo na vrsti zopet poroke... Najprimernejši dar za take prilike bi bil album romarskih gramofonskih plošč. Naročite jih vsaj do velike noči. Ako do velike noči ne bo dosti naročil, plošč ne moremo izdati več. Denarja ne pošiljajte naprej, temveč samo naročilo in naslov, da Vam plošče takoj pošljemo, čim izidejo. Naroče se pri: Rev. Odilo Hajnšek OFM, Box 608, Lemont, Illinois, USA

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

II 48 132 1953

996530222,3

COBISS

Janezek

moli ...

"Ljubi Ježušček! Tudi jaz bi rad enkrat delal tako kot gospod kaplan, ko bere mašo... Toda mamica je rekla, da je zame pretežko in najne mislim več na to. Očka pa me je tako grdo pogledal..."

Morda je to tudi resnica in obtožba iz ust Tvojega otroka, ki mu hočeš v kali zamoriti plodno seme najsvetejšega poklica ...

